

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. Плевен, 11.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА**

Членове: **ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА**
Ж. Д. Г.А

при участието на секретаря **ЕВГЕНИЯ М. Р.**
като разглежда докладваното от **ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА**
Въззивно гражданско дело № 20214400500139 по описа за 2021 година

Въззивно гражданско производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано пред Плевенски окръжен съд, след като с Определение №64/16.02.2021г., постановено по в.ч.гр.д.№62/2021г., Апелативен съд-гр.Велико Търново е изпратил на основание чл.23,ал.3 от ГПК, възз.гр.д.№63/2021г. на Ловешки окръжен съд и приложеното към него първоинстанционно гражданско дело №742/2019г. по описа на Ловешки районен съд.

Въззивният съд е сезиран с два броя въззивни жалби и една частна въззивна жалба, както следва:

Въззивна жалба, регистрирана с Вх.№261185/25.09.2020г. по регистъра на РС-Л., подадена от адвокат П. К. от АК-Л. –процесуален представител на нотариус М.Д., с район на действие ЛРС, Рег.№*** на Нотариалната камара – трето лице – помагач на страната на ответника в първоинстанционното производство по гр.д.№742/2019г. по описа на РС-Л., срещу постановеното по делото от IX-ти състав съдебно Решение №***/09.09.2020г. (л.5 и сл. от възз.гр.д.№63/21г. на ЛОС);

Въззивна жалба, регистрирана с Вх.№262148/22.10.2020г. по регистъра на РС-Л., подадена от адв.Т.С.Я.-С. от САК – процесуален представител на Ж.Г. К., ЕГН-***** с постоянен адрес в гр.Л., ул.“****”№*** – ответник в първоинстанционното

производство по гр.д.№742/2019г. по описа на РС-Л., срещу постановеното по делото от IX-ти състав съдебно Решение №***/09.09.2020г.(л.15 и сл. от възз.гр.д.№63/21г.);

Частна въззивна жалба, регистрирана с Вх.№264255/21.12.2020г. по регистъра на РС-Л., подадена от адв.Т.С.Я.-С. от САК – процесуален представител на Ж. Г. К., ЕГН-***** с постоянен адрес в гр.Л., ул.“****”№*** – ответник в първоинстанционното производство по гр.д.№742/2019г. по описа на РС-Л., срещу постановеното по делото от IX-ти състав Определение №260337/27.11.2020г. по реда на чл.248 от ГПК.(л.53 и сл. от възз.гр.д.№63/21г. на ЛОС);

С двете въззивни жалби се атакува частично решението на Районен съд-Левски, като се твърди, че в обжалваната част решението е недопустимо и неправилно и се прави се искане да бъде отменено и вместо него Окръжният съд да постанови друго, с което да отхвърли изцяло исковата претенция като неоснователна.

Ответникът по двете въззивни жалби – Х.Д. Д. с постоянен адрес в с.***, Община-Т., Област-Л. – ищец в първоинстанционното производство (заместил като наследник по закон първоначалната ищца Й.И. А.а, починала на ***г.), чрез процесуалния представител адв. С.С. от АК-Л., е подал писмен отговор на въззивната жалба, подадена от въззивния жалбоподател М.Д., регистриран с Вх.№262312/27.10.2020г, в който е изразил становище за нейната неоснователност.(л.42 и сл. от възз.гд.№63/21г. на ЛОС)

Ответникът по двете въззивни жалби – Х.Д. Д. с постоянен адрес в с.***, Община-Т., Област-Л. – ищец в първоинстанционното производство (заместил като наследник по закон първоначалната ищца Й.И. А.а, по.2020г.), чрез процесуални представител адв. СТ. Г. от АК-Л., е подал писмен отговор на въззивната жалба, подадена от въззивната жалбоподателка Ж. Г. К., регистриран с Вх.№264121/16.12.2020г., който е изразил становище за нейната неоснователност.(л.49 и сл. от възз.гр.д.№63/21г. на ЛОС)

Отговор на частната въззивна жалба не е постъпил.

Във въззивната жалба, подадена от въззивната жалбоподателка Ж.Г. К. чрез адв. Я.-С. и в отговора на същата, подаден от ответника по въззивната жалба Х.Д. Д., чрез адв.СТ. Г., са заявени доказателствени искания.

Постъпил е Отговор на въззивната жалба на въззивния жалбоподател М.Д., подаден от адвокат Т.С.Я.-С. от САК- пълномощник на ответницата по същата - Ж.Г. К., регистриран с Вх.№***32/10.06.2021г. по регистъра на Плевенски окръжен съд, п.к. от 09.06.2021г.(л.33 от настоящето дело)

С Определение №296/12.03.2021г., постановено по настоящето дело по реда на чл.267 от ГПК, въззивният съд е постановил следното:

Приел е като допустими подадените два броя въззивни жалби и частна въззивна жалба;

Приел е подадените отговори на въззивните жалби;

Допуснал е доказателства, както следва:

1. На основание чл.192, ал.1 от ГПК от ГПК е задължил нотариус М.Г., рег.№*** на Нотариалната камара с район на действие гр. Т., като трето неучастващо в делото лице, да представи в 10-дневен срок от уведомяването, по искане на въззивната жалбоподателка Ж. Г. К., следните намиращи се в нея документи или заверени преписи от тях:

1) Удостоверението за наследници на Й.И. А.а от досието по издаване на Нотариален акт №29, т.П, рег.№***, дело №***/2020г и извършената обстоятелствена проверка;

2) Нотариален акт №32, т.П, рег.№***, дело №***/2020г.;

3) Нотариален акт №30, т.П, рег.№***, дело №***/2020г.

На основание чл.192, ал.2 от ГПК на третото лице да се изпрати извлечение от въззивната жалба на Ж.К. (първа и последна страница- л.15 и л.39 от възз.гр.№63/21г. на ЛОС), имаща характер на писмена молба по смисъла на чл.192.

II. Изискал е от длъжностното лице по гражданското състояние при Община-Л., УДОСТОВЕРЕНИЕ за наследници на Й.И. А.А, ЕГН -*****, с постоянен адрес в с.***, Община-Л., родена на ***г. в с.***, Община-Т., починала на ***г. в с.***.

III. Приел е писмени доказателства, представени от ответника по въззивната жалба Х.Д.Д. с отговора на въззивната жалба на Ж. Г. К., подаден чрез адв. Ст.Г., както следва:

1) Заявление изх.№32/28.02.2019г., адресирано до НОИ, РУСО-Л., изходящо от Й.И. А.а, с нотариална заверка на подписа, извършена от кмета на с.***, Община-Л., Рег.№3/28.02.2019г.(л.50 от възз.гр.д.№63/21г. на ЛОС);

2) Заявление изх.№32/28.02.2019г., адресирано до Директора на „****“- АД, Клон-Л., изходящо от Й.И. А.а, с нотариална заверка на подписа, извършена от кмета на с.***, Община-Л., Рег.№28/28.02.2019г.(л.51 от възз.гр.д.№63/21г. на ЛОС);

3) Заявление изх.№32/28.02.2018г., адресирано до НОИ, РУСО-Л., изходящо от Й.И. А.а, с нотариална заверка на подписа, извършена от кмета на с.***, Община-Л., Рег.№2/28.02.2019г.(л.52 от възз.гр.д.№63/21г. на ЛОС);

IV. Обявил е на страните, че по искането ответника по въззивната жалба за назначаване на графологична експертиза, ще се произнесе в открито съдебно заседание на въззивната инстанция, след изслушване на страните.

С Протоколно Определение, постановено в о.с.з. на 13.07.2021г., съдът е постановил следното:

Приел писмените доказателства, изпратени от нотариус М.Г., от длъжностното лице по гражданско състояние при Община-Т.;

Открил е производство по оспорване на частен документ – заявления, изходящи от Й. А.а;

Допуснал е назначаването на графологична експертиза със задача да изследва подписа на ищцата върху конкретни документи;

Допуснал е исканите от страните свидетели;

Задължил е трето неучастващо в делото лице – „***“-АД-клон – Л. да представи намиращи се в банката документи с издател първоначалната ищца Й. А.а;

С Определение №1078/30.07.2021г., въззивният съд отново се е произнесъл по искания на страните, като е допуснал сочени от тях доказателства.(л.77)

Депозирана е назначената графологична (съдебно-почеркова) експертиза,регистрирана с Вх.№***948/20.09.2021г.(л.89)

В о.с.з., проведено на 12.10.2021г. са събрани допуснатите гласни доказателства, чрез разпит на свидетели; поставена е допълнителна задача на експертизата по искане на процесуалния представител на въззивницата; Открито е производство по оспорване на платежните нареждания, представени от „***“-АД,клон Л...(л.103 и сл.)

В ос.з., проведено на 11.01.2022г. е прието заключението на съдебно-почерковата експертиза(графологична експертиза), изслушани са обясненията на експерта М. М. и делото е обявено за решаване.

За да се произнесе по двете въззивни жалби, подадени от ответника по иска в първата инстанция и от третото лице-помагач на страната на ответника, чиито предмет на обжалване частично съвпада, въззивният съд, съобрази следното:

Първоинстанционното производство по гр.д.№742/2019г. по описа на Ловешки районен съд е образувано въз основа на множество обективно съединени искове с правно основание по чл.26,ал.2,изр.1,пр.2 от ЗЗД, чл.26,ал.2,изр.1,пр.4 от ЗЗД, чл.26,ал.1, пр.1 и 3 от ЗЗД, чл.29,ал.1 ЗЗД, чл.31 ЗЗД,чл.34 от ЗЗД и чл.55,ал.1, пр.1 от ЗЗД, предявени от първоначалната ищца Й.И. А.А, ЕГН – ***** с адрес в Област-Л., Община-Л., с.***, ул.“***”№***, чрез пълномощниците адв. С. П.С. и адв. С. Й.Г. – и двамата от АК-Л. с адрес в гр.Л., ул.“***”№***, против ответницата (понастоящем въззивен жалбоподател) Ж. Г. К., ЕГН-***** с постоянен адрес в гр.Л., ул.“***”№*** и настоящ адрес в с.***, Община-Л., ул.“***”№***.

В исквата молба се твърди следното:

Ищцата и покойният ѝ съпруг М.П. А. са притежавали поземлен имот в с.***, Община-Л., с идентификатор *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на с. ***, ободрени със Заповед № РД-18-81/16.11.2015 г. на Изпълнителния директор на АГКК, с адрес: с. *** , ул. „***” №***, с площ от 1 125 кв. м., с трайно предназначение на територията – урбанизирана, начина на трайно ползване – ниско застрояване /до 10 м./, с номер по предходен план: 50, кв. 2, парцел 6, при посочени съседи, ведно с изградената в него жилищна сграда – еднофамилна, с идентификатор ***.1 със застроена площ от 52 кв. м. и едноетажна друг вид сграда за обитание с идентификатор ***.2, със застроена площ от 39 кв. м., а съгласно документ за собственост дворно място с площ от 950 кв. м. и построената в

него масивна и паянтова къща, съставляващ парцел 6, пл. № ***0 в св. 2 по плана на селото.

След смъртта на съпруга М. А., настъпила внезапно на 30.12.2018г., негови наследници по закон са ищцата като негова съпруга с права от 5/6 идеални части от цялото имущество и брат ум П. П. АТ. с права от 1/6..

След смъртта на съпруга й, ищцата предала на ответницата сумата от 1 600,00 лв. за покриване разходите по погребението. Погребението е струвало между 600,00- 650,00 лв., а разликата от 950,00 лв. ответницата е задържала без основание и дължи връщането й.

Освен това без изрично упълномощаване и без основание ответницата е извършила прехвърляне на сумата от 13200.00лв. от сметка на ищцата, като се е снабдила с удостоверение за наследници на съпруга на ищцата Прехвърлянето е осъществено на 04.02.2019г., като ответницата е наредила превеждане от сметка на ищцата в ***-Л., по нейна лична сметка в ТТБВ-Л., общо 13200лв.- от които 8587.09лв.- нейни лични спестявания и преводи от пенсия и 4734.80лв.- наследствен дял на покойния съпруг на ищцата, като е останала само сумата от 113.89лв. по сметката. Ищцата никога не е имала намерение да упълномощава ответницата за извършеното прехвърляне.

След смъртта на съпруга си ищцата се чувствала безпомощна поради затруднения, които има със зрението, като се страхувала, че няма да може да посрещне основните си нужди. Около седмица след събитието ответницата започнала да я убеждава, че ще се грижи за нея и ще я гледа. В дома □, под претекст, че ще я гледа, се настанила майката на мъжа, с който ответницата съжителства на семейни начала. В дома □ тя останала няколко дни, а след това ответницата престанала да се интересува от ищцата. последната получила съдействие от съседката си Р.И., като с нейна и на други хора от селото помощ, се установила в дома на брата на покойния си съпруг – П.А. в същото село.

На 24.01.2019 г. ответницата и съжителстващия с нея мъж, отвели ищеца при нотариус в гр. Л.. А.а попаднала в стая, заедно с ответницата и нейна приятелка. Разяснено □ било, че трябва да дари имота си в с. *** в полза на ответницата. Прочетен □ бил документи, че дарява къщата и парите си, след което някой от присъстващите започнал да топи палеца □ в мастило и да го поставя на листи. След приключване на процедурата по полагане на отпечатък в стаята влязло младо момиче, които взело документите. Ищцата отрича при извършване на описаните действия /прочитане на текста на пълномощно и полагане на подпис - отпечатък/ да е присъствал нотариус. Оспорва преди полагането на отпечатък от пръста □ да е запитана може ли да се подписва или не. Твърди, че към датата на изготвяне на пълномощното, въз основа на което впоследствие, договаряйки сама със себе си, ответницата се е разпоредила в своя полза с правата върху имота в с. ***, е можела да се подписва и е била грамотна, т. е., че не са били налице предпоставките за полагане на подпис чрез полагане на отпечатък от палеца й.

Твърди се, че въз основа на издадено на името на ответницата пълномощно, тя е дарила на себе си процесния имот. Сделка е сключена при липса на

основание, тъй като ищцата не е имала намерения да надари ответницата, а е очаквала от нея да получи грижа и внимание; че единственият мотив, с който сделката е сключена, е да увеличи имуществото на ответницата, което противоречи на добрите нрави; че сделката дарение е сключена във вреда на ищеца, тъй като с ангажираното по делото пълномощно ответникът е овластена да дари или продаде имота в с. ***; Между страните не е постигнато съгласие за сключване на сделка дарение, тъй като очакванията на ищеца след загубата на съпруга и увреденото общо здравословно състояние, са били тя да получи грижа и внимание; че състоянието не е позволило да разбере свойството и значението на извършеното и да ръководи действията си при подписване на пълномощното, с което впоследствие е изповядана оспорената сделка.

Подробно се мотивира становището за нищожност на упълномощаването и на сключената въз основа на упълномощаване сделка за дарение, и евентуално за унищожаемост на сделката

Петитумът на исковата молба е следният:

1. Съдът за обяви за нищожно извършеното упълномощаване, отразено в пълномощно рег №*** от 24.01.2019г. за удостоверяване на подпис и рег.№***, т.1, акт 6 от 24.01.2019 за удостоверяване на съдържание на нотариус М.Д. с район на действие РС-Л., Рег.№*** на Нотариалната камара;

2. Да обяви за нищожно дарението, отразено в Нотариален акт за дарение на недвижим имот №***, т.1, рег.№***, дело №***/07.02.2019г. на нотариус М.Д. с район на действие РС-Л., на основание чл.26, ал.2, пр.2 от ЗЗД, а в условията на евентуалност на основание чл.26, ал.1, пр.1, пр.3 от ЗЗД, чл.26, ал.2, пр.4 от ЗЗД;

3. Ако не бъде обявено за нищожно дарението на посочените основания, съдът да унищожи същото на основание чл.31 от ЗЗД, а в условията на евентуалност на основание чл.29, ал.1 от ЗЗД;

4. На основание чл.34 от ЗЗД да бъде осъдена ответницата да върне на ищцата даденото по дарствената сделка, ако дарението бъде обявено за нищожно или унищожено;

5. На основание чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД да бъде осъдена ответницата Ж. Г. К. да върне на ищцата Й.И. А. сумата от 14150 лв., ведно с мораторната лихва от 200 лв. върху сумата, считано 04.02.2019г. до подаване на исковата молба, както и законната лихва, смятано от подаването на исковата молба до окончателното изплащане.

6. Да бъде осъдена ответницата да заплати на ищцата направените деловодни разноски.

С Определение №445/12.04.2019г., Ловешкият районен съд, IX-ти състав, е оставил исковата молба без движение, като е дал на ищцата указания за отстраняване на нередовностите. (л.21 и сл.)

С Молба, регистрирана с Вх.№***157/08.05.2019г., ищцата чрез

пълномощниците адв. Ст.С. и адв. Ст.Г., е представила исканите документи и е заявила следните уточнения относно исковата претенция (л.27 и сл.):

По отношение пороците на пълномощното, въз основа на което е изповядана сделката за дарение: 1.Липсва асно изразена воля в него за вида на сделката, поради което липсва упълномощаване за сделката дарение с изразено съгласие за това; 2. Не е положен подпис на ищцата, а е положен отпечатък, въпреки, че ищцата може да се подписва и е грамотна; 3.Удостоверяването на полагането на пръстовия отпечатък в пълномощното не е извършено от нотариус Д., така, както е посочено в него. От друга страна пороците на нотариалното удостоверяване на подписа са пороци на самото пълномощно и водят до неговата нищожност. Поради това ищцата, чрез пълномощниците си поддържа искане съдът да обяви за нищожно идвършеното упълномощаване, отразено в в пълномощно рег №*** от 24.01.2019г. за удостоверяване на подпис и рег.№***, т.1, акт 6 от 24.01.2019 за удостоверяване на съдържание на нотариус М.Д. с район на действие РС-Л., Рег.№*** на Нотариалната камара; Счита се, че нищожното нотариално удостоверяване на подписа води до нищожност и на самото упълномощаване на същите основания, поради което не се формулира отделно искане за нищожност удостоверяване.

Искът за нищожност на дарението поради липса на съгласие, включва установяване съответно на действителността на нотариалното удостоверяване. Ако съдът счете, че е валидно упълномощаването и сделката нее нищожна или унищожаема на другите посочени в ИМ основания, то се прави искане да бъде обявена за нищожна като сключена във вреда на представлявания съгласно чл.40 от ЗЗД, тъй като представляваната Й. А.а не желае настъпването на правните последици на дарението, поради което не потвърждава извършените от ответницата действия.(л.28)

С Определение №692/19.06.2019г., съдът на основание чл.83,ал.2 от ГПК е освободил ищцата от заплащане на такси по делото и е оставил без уважение искането ѝ за освобождаване от разноски (л.35)

Ищцата е подала молба до Агенцията по вписванията за вписване на исковата молба.(л.39)

С молба Вх.№7637/08.07.2019г. ищцовата страна е посочила наличие в исковата молба на явна фактическа грешка относно идентификатора на недвижимия имот, предмет на сделката за дарение, като е уточнила, че действителният идентификатор е №***, а не №***.(л.40)

В срока по чл.131 от ГПК, ответницата Ж. Г. К., чрез пълномощника адв. Т.С. от САК, със съдебен адрес в гр.С.,***, ул.“****“№19,ет.2, е подала **писмен отговор на исковата молба**, с който оспорва предявените искове, като заявява, че същите за недопустими и евентуално неоснователни.

Становището за недопустимост обосновава със следното: Исковата молба е подадена от лица, които не са упълномощени, а освен това подписът върху пълномощното следва да е чрез отпечатък от палец; Извънсъдебно ищцата е заявила, че няма

претенции към ответницата; Да се яви ищцата за да заяви дали поддържа исковете.

Становището за неоснователност е следното:

Ответницата признава, че е получила от ищцата суми за погребението, а остатъкът от сумата е изразходила в полза на ищцата, като е закупила лекарства и пр., поради което счита, че не дължи връщане на претендираната сума от 950лв.

Относно сумата от 13 200,00 лв. ответницата признава, че се намира по нейна сметка, като прехвърлянето е извършено на основании издадено от ищцата пълномощно рег. № *** от 24.01.2019 г. Изразява готовност да я върне, ако ищцата посочи банкова сметка. Възразява относно искането за заплащане на лихва върху подлежащата на връщане сума;

Относно фактическите твърдения на ищцата, изложени във връзка с исковете за нищожност на изпълномощаването за извършване на разпоредителна сделка, за нищожност на сключената от ответницата сделка-дарение при договаряне „сам със себе си“, за унищожаемост на същата сделка и за връщане на даденото в изпълнение на порочната сделка, излага следните фактически и правни съображения:

Преди около осем години, ответницата заедно с партньора ѝ – Ц.Т.Р., закупили къща в с. ***, която се намирала в съседство с тази на ищцата и съпругът ѝ. Между двете семейства се установили добри, съседски и приятелски отношения, като партньорът на ответницата извършвал множество услуги на ищцата и съпруга ѝ. На 30.12.2018 г. ответницата съдействала на ищцата да настанят по спешност съпругът и в болница, където последният починал. Погребението по време на новогодишните празници (31.12.2018г. и 01.01.2019г) било организирано изцяло от ответницата, която подкрепяла ищцата в първите дни след събитието. Ищцата поискала от ответницата да ѝ намери жена, която да не е от селото, за да се грижи за нея. Тогава по инициатива на ответницата в същата на ищцата се установило лицето С.Д. – майка на партньора ѝ Ц.Р. Първоначално отношенията между двете възрастни жени били много добри, а снабдяването на домакинството им се извършвало изцяло от ответницата и Ц. Р.. След време ищцата е изразявала недоволство, оплаквания опасения, подробно описани в отговора.

Ищцата никога не е загубвала способността да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си.

Тя е настоявала да снабди ответницата с пълномощно да я представлява пред НОИ във връзка с наследствената пенсия от съпруга ѝ. Пред нотариуса, същата е заявила, че отдавна не е в състояние да се подписва поради недъг и помолила да положи палец, а следва я, за да ѝ подготви документите ѝ за пенсия и да получи суми от банковата сметка на починалия ѝ съпруг.

На основание на пълномощно с рег. № ***/24.01.2019г., ответницата е представлявала ищцата пред ВОИ, а също така е прехвърлила на своя банкова сметка сумата от 13200лв., с цел парите на ищцата да бъдат запазени.

Не са налице основания за нищожност на нотариалното удостоверяване

на подписа върху пълномощното за прехвърляне на недвижимия имот, с рег.№*** и *** – и двете от 24.01.2019г., тъй като поради недъг ищцата не е в състояние да се подписва, а полага палец. Ищцата е имала ясна воля за упълномощаване на ответницата за извършване на дарение от нейно име и за нейна сметка.

На 11.022019г. ответницата е постъпила за лечение в болнично заведение. След изписването установила пълно охладняване в отношението на ищцата към нея. Същата е отказала да приема предлаганата ѝ храна. На 26.02.2019г. е установила, че къщата не свети и е разбрала, че ищцата е отишла да живее при брата на покойния ѝ съпруг П.А. в с.с. След това е видяла ищцата само веднъж на улицата и последната се е оплаквала от лошото отношение на роднините, при които живее.

Възразява, че не е налице нито едно от посочените в исковата молба основания за нищожност или унищожаемост на договора за дарение, като излага подробни съображения. Прави искане да бъдат отхвърлени всички предявени искове като неоснователни.

На основание чл.219,ал.1 от ГПК , ответницата е направила искане за привличане като трето лице помагач на страната на ответника МЛ. М. Д.- нотариус с район на действие РС-Л., рег.№*** на Нотариалната камара, който е извършил нотариалното удостоверяване върху оспореното пълномощно и е изповядал атакувания договор за дарение.

В открито съдебно заседание, проведено на 02.12.2019г., съдът на основания чл.146 от ГПК е обявил доклада по делото.

В съдебното производство пред първата инстанция ищцата е представлявана от адв. Ст.С. и адв. Ст.Г. от АК-Л., ответницата Ж.К. от адв. Т.С. от САК и третото лице-помагач на страната на ответника от адв. К. от АК-Л..

По време на висящото производство ищцата Й.И. А.а е починала ***г. в с.***, видно от Препис-извлечение от акт за смърт №***/***,г. съставен от длъжностно лице по гражданско състояние.(л.222) След смъртта си е оставила наследници по сребрена линия, видно от удостоверение за наследници на л.234 и сл. от делото.

С Определение от 13.02.2020г., съдът е заличил починалата ищца Й. А.а като страна по делото и като ищец е конституирал лицето Х.Д. Д., ЕГН-***** с адрес в с.***, ул.“*****”№***, Община-Т. – първи братовчед на починалата по майчина линия. (л.238)

Новоконституираният ищец е участвал в производството чрез пълномощниците адвокат Ст.С. и адв. Ст.Г. - двамата от АК-Л.. Същият поддържа исковата молба и становището на наследодателката и нейните пълномощници.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства и е прието заключение на психиатрично-психологическа експертиза.

Ловешкият районен съд, IX-ти състав се е произнесъл с Решение № *** от 09.09.2020г., с което е постановил следното:

-Отхвърлил е предявения от Й.И. А.а, заместена в хода на производството от Х.Д. Д., иск с правна квалификация чл. 55, ал. 1, пр. 3-то ЗЗД за връщане на сумата от 950,00 лв. /деветстотин и петдесет лева/, ведно със законната лихва от 11.04.2019 г. до изплащането ѝ.

-Осъдил е на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1-во ЗЗД ответницата Ж. Г. К. да заплати на Й. А.а, заместена в хода на производството от Х. Д.Д., сумата от 13 200,00 лв. /тринадесет хиляди и двеста лева/, ведно със законната лихва от 11.04.2019 г. до изплащането ѝ.

-Отхвърлил е предявеният от Й. А.а, заместена в хода на производството от Х. Д.Д., против Ж.К., иск с правна квалификация чл. 86 ЗЗД за заплащане на сумата от 200,00 лв. /двеста лева/ - обезщетение за забава от 04.02.2019 г. до 11.04.2019 г.

- Прогласил е нищожност на основание чл. 26, ал. 2, пр. 3-то, вр. чл. 44 ЗЗД, вр. чл. 576, вр. чл. 579, ал. 1 и 2 ГПК, на пълномощно рег. № *** и *** от 24.01.2019 г. на нотариус М.Д., с което Й.И. А.а е овластила Ж. Г. К. да се разпорежи като продаде или дари сама на себе си поземлен имот, находящ се в с. К., община Л., с площ от 950 кв. м., заедно с попадащите в него сгради, представляващ парцел 6, пл. №***, в кв. 2 по плана на селото, при условията на чл. 38 ЗЗД, при условия каквито договори и на цена каквато прецени, както и да заявя, че продажната цена е получена от пълномощника в брой, преди изповядване на сделката, като подготви, подадени получи всички необходими книжа, молби, заявления, платежни документи, декларации, споразумения и други и подпише пред нотариус нотариалния акт, евентуално акт за поправка и декларира действителността на продажната цена.

- Прогласил е нищожност на основание чл. чл. 26, ал. 2, пр. 4-то ЗЗД, на договор за дарение, обективиран в нотариален акт за дарение на недвижи имот №***, т.І, рег. №***, дело №*** от 2019г., по силата на който Й.И. А.а, действаща чрез пълномощника си Ж. Г. К., съгласно пълномощно с рег. № *** и *** от 24.01.2019 г. за удостоверяване съдържанието и подписа, е дарила на Ж. Г. К. собствените си 5/6 ид. части от следния недвижим имот: поземлен имот с идентификатор *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на с. К., ободрени със Заповед № РД-18-81/16.11.2015 г. на Изпълнителния директор на АГКК, с адрес: с. К., ул. „***“ №***, с площ от 1 125 кв. м., с трайно предназначение на територията – урбанизирана, начина на трайно ползване – ниско застрояване /до 10 м./, с номер по предходен план: 50, кв. 2, парцел 6, при посочени съседи на имота, ведно с изградената в него жилищна сграда – еднофамилна, с идентификатор ***.1, със застроена площ от 52 кв. м. и едноетажна друг вид сграда за обитание с идентификатор ***.2, със застроена площ от 39 кв. м., а съгласно документ за собственост дворно място с площ от 950 кв. м. и построената в него масивна и паянтова къща, съставляващ парцел 6, пл. №***0, кв.2;

-Осъдил е на основание чл. 34 ЗЗД, Ж. Г. К. да предаде на Х.Д.Д.-правоприемник в процеса на Й.И. А.а, владението върху имота, предмет на сделката, обективирана в нотариален акт за дарение на недвижи имот _35, т.І, рег.№***, дело №*** от

2019г.

-На основание чл.78 от ГПК е присъдил разноси на ищеца и ответницата в зависимост от изхода на делото.

С Определение №260377/27.11.2020г. по молба на ответницата Ж. Г.К., подадена чрез адв. Т.С. от САК, съдът на основание чл.248 от ГПК е изменил решението в частта за разноските.

В частта, в която частично е отхвърлена исковата претенция за парично вземане, първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в сила.

Като съобрази обжалваната част на решението и на постановеното по чл.248 от ГПК, въззивният съд, приема следното:

I. По въззивната жалба на въззивната жалбоподателка Ж. Г. К. – ответница в първоинстанционното производство, подадена чрез пълномощника адв. Т.С.Я.-С.:

С въззивната жалба, подадена от ответницата в първоинстанционното производство, намираща се на л.15 и сл. от приложеното възз.гр.д.№63/2021г. по описа на Ловешки окръжен съд, се обжалва решението на РС-Л. от 09.09.2020г., постановено по гр.д. №742/19 в следните части:

- - В частта, с която въззивната жалбоподателка Ж. Г.К. е осъдена на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1-во ЗЗД да заплати на Й. А.а, заместена в хода на производството от Х. Д.Д., сумата от 13 200,00 лв. /тринадесет хиляди и двеста лева/, ведно със законната лихва от 11.04.2019 г. до изплащането й.

- В частта, с която е прогласена нищожност на основание чл. 26, ал. 2, пр. 3-то, вр. чл. 44 ЗЗД, вр. чл. 576, вр. чл. 579, ал. 1 и 2 ГПК, на пълномощно рег. № *** и *** от 24.01.2019 г. на нотариус М.Д., с което Й.И. А.а е овластила Ж. Г. К. да се разпорежи като продаде или дари сама на себе си поземлен имот, находящ се в с. К., община Л., с площ от 950 кв. м., заедно с попадащите в него сгради, представляващ парцел 6, пл. №***, в кв. 2 по плана на селото, при условията на чл. 38 ЗЗД, при условия каквито договори и на цена каквато прецени, както и да завия, че продажната цена е получена от пълномощника в брой, преди изповядване на сделката, като подготви, подадени получи всички необходими книжа, молби, заявления, платежни документи, декларации, споразумения и други и подпише пред нотариус нотариалния акт, евентуално акт за поправка и декларира действителността на продажната цена.

- В частта, с която е прогласена нищожност на основание чл. чл. 26, ал. 2, пр. 4-то ЗЗД, на договор за дарение, обективиран в нотариален акт за дарение на недвижим имот №***, т.І, рег.№***, дело №*** от 2019г., по силата на който Й.И. А.а, действаща чрез пълномощника си Ж. Г. К., съгласно пълномощно с рег. № *** и *** от 24.01.2019 г. за удостоверяване съдържанието и подписа, е дарила на Ж. Г. К. собствените си 5/6 ид. части от следния недвижим имот: поземлен имот с идентификатор *** по кадастралната карта и

кадастралните регистри на с. К., ободрени със Заповед № РД-18-81/16.11.2015 г. на Изпълнителния директор на АГКК, с адрес: с. К., ул. „***” №***, с площ от 1 125 кв. м., с трайно предназначение на територията – урбанизирана, начина на трайно ползване – ниско застрояване /до 10 м./, с номер по предходен план: 50, кв. 2, парцел 6, при посочени съседи на имота, ведно с изградената в него жилищна сграда – еднофамилна, с идентификатор ***.1, със застроена застроена площ от 39 кв. м., а съгласно документ за собственост дворно място с площ от 950 кв. м. и построената в него масивна и паянтова къща, съставляващ парцел 6, пл. №***0, кв.2;

-В частта, с която ответницата Ж. Г.К. е осъдена да предаде на ищеца Х.Д.(правоприемник на първоначалнат ищца Й. А.а), на основание чл.34 от ЗЗД владението на недвижим имот в с.***, Област-Л., предмет на договор за дарение, обективиран в нотариален акт за дарение на недвижи имот _35,т.І, рег.№***, дело №*** от 2019г., обявен за нищожен съгласно чл.26,ал.2 от ЗЗД:

- В частта, в която въззивницата като ответник е осъдена да заплати разноски на ищеца на основание чл.78 от ГПК.

Във въззивната жалба се твърди, че обжалваното решение е недопустимо и неправилно и се прави искане да бъде отменено и вместо него въззивният съд да постанови друго, с което обезсили решението или да отхвърли предявените искове като неоснователни.

В представените пред въззивната инстанция писмени бележки, въззивната жалбоподателка, чрез пълномощника адв. Т.С. от САК, поддържа въззивната жалба и излага допълнителни съображения. Моли да бъдат отхвърлени всички предявени искове срещу ответницата в първоинстанционното производство и да ѝ се присъдят претендираните разноски по представения списък по чл.80 от ГПК и писмени доказателства.

Въззивният съд, като прецени въззивната жалба с оглед на посочените в нея оплаквания и нарушения, събраните доказателства в двете инстанции, нормативната уредна и относимата съдебна практика, приема следното:

Въззивната жалба на Ж. Г. К., ЕГН-*** с постоянен адрес в гр.Л., ул.“***“№*** – ответник в първоинстанционното производство по гр.д. №742/2019г. по описа на РС-Л., подадена от адв.Т.С.Я.-С. от САК, срещу постановеното по делото от ІХ-ти състав съдебно Решение №***/09.09.2020г., е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, при наличие на правен интерес, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.**

Разгледана по същество е частично ОСНОВАТЕЛНА, поради следното:

Плевенският окръжен съд, Гражданско отделение, ІV-ти гр. въззивен състав приема, че в обжалваните от въззивната жалбоподателка Ж.К. части, постановеното РЕШЕНИЕ №***/08.08.2020г. по гр.д.№742/2019г. на Ловешки районен съд е **ВАЛИДНО, ДОПУСТИМО и частично ПРАВИЛНО.**

Съгласно правомощията по **чл.269 от ГПК, въззивният съд не установява наличието на пороци, които да обуславят нищожност или недопустимост на съдебния акт.**

Съображенията, изложени в три пункта от писмените бележки, представени от процесуалния представител на въззивната жалбоподателка, за недопустимост на обжалваното решение, са неоснователни, както следва:

1. Обстоятелството, че Ловешкият районен съд не се е произнесъл по исковете в поредността, посочена от ищеца, нито в поредността, която е приел в доклада, не води до недопустимост на съдебния акт. Липсват конкретни съображения от страна на въззивницата защо промяната в поредността на произнасяне представлява нарушение, водещ до недопустимост на постановения акт. Въззивният съд действително констатира, че диспозитива на съдебното решение съдът се е произнесъл по предявените искове в поредност различна от заявеното в исковата молба, но това не води до порок на съдебното решение. - Като обща искова молба са обективно съединени множество искове, предявени между едни и същи страни. При кумулативното съединяване на искове (каквото е между исковете за парични вземания и за нищожност на сделки), съдът следва да се произнесе по всички искове без значение на тяхната поредност. В случая съдът първо се е произнесъл по исковете за парични вземания, а след това по исковете за нищожност и за връщане на престацията. Що се касае до съединените искове за обявяване на нищожност или унищожаемост на правна сделка, съдът изрично е посочил в мотивите, че не е обвързан от поредността в ИМ, а дължи произнасяне по поредност от най-тежкия към най-лекия порок, като се е аргументирал и със съдебна практика. Настоящият въззивен състав допълва, че при произнасяне по съединени превентуалност искове, съдът следва да се произнесе с оглед преценката му за съотношението на преюдициалност между предмета на спора по отделните искове.

2. Въззивницата твърди, че съдът я е осъдил да заплати на правоприменика на ищцата сумата от 13200.00лв. на основание чл.55,ал.1,пр.1 от ЗЗД, като обосновава липсата на основание с недействителност на пълномощно №***/24.01.2019г., на каквото няма позоваване в исковата молба. – Въззивният съд констатира, че решението в частта относно предявения иск с правно основание чл.55,ал.1 от ЗЗД и цена 13200.00лв., съдържа подробни мотиви, в които се третира факти и обстоятелства не посочени от ищеца в исковата молба. Това обстоятелство обаче не води до унищожаемост на решението, тъй като същото не е постановено по иск, различен от предявения. – Съдът е установил, че ответницата дължи сумата от 13200.00лв, принадлежаща на първоначалната ищца без основание и я е осъдил да върне. Т.е. установил е фактическия състав на неоснователно обогатяване по чл.55,ал.1,т.1 от ГПК. Обсъждането на пълномощно №***/24.01.2019г. се е наложило поради обстоятелството, че същото е представено от ответницата (понастоящем въззивница Ж.К.) за да обороти твърдението на ищцата за липса на основание за прехвърляне на сумата, а ищцовата страна възразила относно неговата действителност. Следователно, излагайки подробни мотиви, които обсъжда представено от настоящата въззивница писмено доказателство, съдът изпълнил задължението си да обсъди становищата на страните и представените от тях

доказателства, а не е уважил иска на фактическо основание, различно от заявеното в исковата молба.

3. Неоснователно е оплакването за неправилно конституиране на процесуалния правопреемник на починалата ищца по време на производството, като се твърди, че същата има и други наследници освен Х.Д., без изрично да се посочва кои лица следва да участват на страната на ищеца – Възивният съд намира становището за неоснователно и незаконосъобразно, тъй като противоречи на разпоредбата на чл. 8, ал. 4, изр. от ЗН. – Безспорно е установено, че ищцата трябва да бъде наследена от роднини по съребрена линия от по-далечна степен (евентуално трета и по-горна степен), тъй като починала със семейно положение вдовица, без деца, при починали родители и починала сестра М.И.С. през 2016г., която също не имала деца. Следователно липсват наследници с първи, втори и трети ред и съпруг, а към наследяване са призовани роднини от четвърти ред. Тяхното установяване се извършва въз основа на данните, съдържащи се в Удостоверение за наследници на лицето М.И.С., починала като неомъжена на 01.12.2016г., чиито единствен наследник по закон е била сестра ѝ- първоначалната ищца Й.И. А.а, починала след нея на ***г.

От удостоверението за наследници се установява следното:

По линия на баща си И.С.С., починал през 1989г., Й. А.а е имала роднини по съребрена линия от трета степен (лели и чичовци), които са починали преди нея: А.С.В.- сестра на баща ѝ и нейна леля, починала през 1981г; Х. С.С. – брат на баща ѝ и неин чичо, починал през 1991г; М.С.К.- сестра на баща ѝ и нейна леля, починала през 1942г;

По линия на майка си С.Х.С., починала през 1991г, Й.И. А.а е имала един роднина по съребрена линия от трета степен, който също е починал преди нея - Д. Х. Д. – брат на майка ѝ и неин вуйчо, починал през 1970г.

Следователно, по линия на двамата си родители починалата ищца не оставила наследници по съребрена линия от трета степен.

По линия на баща си И. С.С., Й. А.а е имала роднини по съребрена линия от четвърта степен, т.е. първи братовчеди, всички от които са починали преди нея, именно: В.Д.В., починал през 1993, Й. Х.а П., починала през 2010г, К.С.К., починал през 2004г

Към момента на смъртта си, ищцата е имала по линия на баща си роднини по съребрена линия от пета степен, т.е. деца на първи братовчеди, както следва: Д.В.В., Х. С.ов П., С. Ст. Б., М.К.П. и И.К.Я.;

По линия на майка си С.Х.С., Й. А.а е имала един роднина по съребрена линия от четвърта степен, т.е. първи братовчед - конституираният като ищец Х.Д.Д., роден през 1944г. – син на единствения брат на майка ѝ Д. Х. Д.. По линия на майка си има и един роднина от пета степен по съребрена линия – А.И. Д. – син на първия ѝ братовчед И. Д. починал през 2019г.

От изложеното е видно, че първоинстанционният съд правилно конституирал като процесуален правопреемник на ищцата, починала по време на

производството, лицето Х. Д.Д.- ответник по въззивната жалба. Като най-близък по степен роднина (от четвърта степен по сребрена линия – първи братовчед), съгласно чл.8, ал.4, изр. от ЗН, същият изключва роднините по сребрена линия от пета степен - деца на първи братовчеди, починали преди ищцата.

Изисканите по молба на настоящата въззивна жалбоподателка нотариални преписки по описа на нотариус М.Г. с район на действие РС-Т., в които при сделки с недвижими имоти, сключени в нотариална форма, като продавачи са участвали освен ответникът по въззивната жалба Х.Д. и други роднини по сребрена линия, не водят извод, различен от този на РС-Л. и на настоящия въззивен състав. – Преди всичко няма данни предмет на прехвърлителните сделки, изразени в нотариалните актове да са наследствен имоти на Й. А.а. Принцип от римското право е, че сравнението не е доказателство. Освен това е възможно продавачите да са прехвърлили имот, съсобствен на друго основание.

Независимо от горното, въззивният съд посочва следното: Процесуалното правоприемство е осъществено по отношение на починал ищец. Не съществува императивно задължение всички негови наследници по закон, призовани към наследяване да продължат процеса, а само тези, които желаят. Правата на ищца в съдебното производство са наследяват съгласно наследствените части на правоприемниците. Поради това въззивната жалбоподателка няма интерес да твърди, че освен Х.Д., ищцата има и други наследници, макар последното да се опровергава от данните в удостоверението за наследници.

Пред вид изложеното, въззивният съд намира, че всички твърдения на въззивната жалбоподателка за недопустимост на решението са неоснователни по съображенията, изложени по-горе.

За да се произнесе относно **правилността на решението в обжалваната част, съдът съобрази следното:**

-Относно частта на решението, с която е уважен иск за парично вземане правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД и цена 13200.00лв:

Както беше посочено, ищцата твърди, че ответницата е прехвърлила сумата от 13200лв.(от която 8587.09лв.- лични средства на ищцата и 4734.80лв.-наследствен част от парични средства на покойния ѝ съпруг), намираща се по сметки в „***“-ЕАД-клон Л. Правоприемник на „***“-АД-клон Л.) по своя сметка в ТТБВ-Л., като по сметка на ищцата останала само сумата от 113.89лв.

В отговора на исковата молба, ответницата е възразила, че сумата преведена на основание пълномощно рег.№***/24.01.2019г., с нотариална заверка на подпис от нотариус М.Д. с район на действие РС-Л..Твърди, че е извършила разпореждането с цел да защити интересите на ищцата, като запази в максимална степен нейното имущество. Признала е, че сумата от 13200лв. принадлежи на ищцата и е изразила готовност да я върне.

Във връзка с признанието на ответницата, че дължи връщане на исковата сума, ищцата в писмо от 13.09.2019г., е посочила банкова сметка на свое име, по която да се извърши превод.(л.86) Ответницата не твърди и няма данни да е върнала сумата на ищцата.

респ. на нейния наследник.

При тези доказателства, въззивният съд споделя становището на първоинстанционния, че предявеният от първоначалната ищца(заместена в процеса с наследника си – въззиваемия Х.Д.) против ответницата(понастоящем въззивница) Ж.К., иск правно основание чл.55,ал.1,т1 от ЗЗД с цена 13200.00лв. е основателен и доказан.

Не се спори, че на 04.02.2019г. ответницата Ж.К. е наредил прехвърляне на сумата от 13200лв. от банкови сметки на ищцата и покойния ѝ съпруг в „***“ АД – клон-Л., по своя банкова сметка.

Съдът установи, че с пълномощно, рег.№***/24.01.2019г. на нотариус М Д. с район на действие РС-Л.(л.72), първоначалната ищца Й. А.а действително упълномощила ответницата Ж.К. да я представлява пред банките в страната, вкл. и „***“-АД но в пълномощното липсва изричен текст, който да я овластява да прехвърля парични средства от банковите ѝ сметки и тези на покойния съпруг в полза на ответницата като упълномощен лице. С оглед на всички доказателства, с което е попълнено делото, съдът счита, че упълномощаването за разпореждане с парични средства от банковите сметки е било с цел да се покриват разходи и нужди на ищцата, тъй като е безспорно установено тежкото физическо състояние. Съдът намира, че действието на ответницата(въззивница) , с което същата е наредила прехвърляне на всички парични средства на ищцата в „***“-АД-клон Л. с изключение на сумата от 113.89лв.) по своя сметка, не е било в интерес на упълномощителката, както се твърди в отговора на исковата молба, а обратно – във вреда на същата. Не може да се сподели становището, че посредством извършения превод на парични суми на ищцата в полза на ответницата, се запазват интересите на първата а обратно. Общозвестен факт е, че най-сигурният и използван начин за запазване паричните средства на гражданите е посредством банкови депозити. При положение, че ответницата се разпоредила с почти цялата сума на ищцата по банковата ѝ сметка, тя на практика ликвидирала вземането на ищцата към банката. След като паричните средства вече не са по нейна сметка, а по сметка на друго лице, ищцата не е била в състояние да разполага с парични си – както лично, така и чрез друг пълномощник. Установените в хода на съдебното дирено факти и обстоятелства, настъпили след разпореждането, извършеното от ответницата с парични по банковите сметки на ищцата на 04.02.2019г., по категоричен начин доказват, че преводът извършен без основание, още по-малко с цел защита интересите на ищцата, както твърди въззивната жалбоподателка. - Макар, че последната признава в отговора на исковата молба влошаване на отношенията с ищцата след 10.02.2019г.(т.е. непосредствено след превода на сумата) и пълното прекъсване на връзките, същата не е върнала сумата по сметка на ищцата макар, че намиращото се в нея пълномощното с рег.№***/24.01.2019г., ѝ дава право да внася суми по сметки на ищцата. В същото време свидетелите установяват, че ищцата е изпаднала изключително тежко финансово и здравословно положение, което е наложило да я обгрижва други хора и да се установи при роднини по сватовство, за които в о.с.з. признава, че никога не е поддържала отношения.

Не е изследван въпросът дали към момента на разглеждане на делото

процесната сума е налична по сметка на въззивната жалбоподателка.

Следователно, сумата от 13200лв., която принадлежи на първоначалната ищца Й. А.а, е получена от ответницата без основание и тъй като въпреки признанието ѝ, дължи връщане, до сега не е превела сумата по сметка на първоначалната ищца, респ. на нейния правоприемник, следва на основание чл.55,ал.1,т.1 от ЗЗД да бъде осъдена да стори това.

В заключение, въззивният съд приема, че в частта, в която е уважено предявеният от ищцата против ответницата иск за парично вземане с правно основание чл.55,ал.1,пр.1 от ЗЗД и цена 13200.00лв., първоинстанционното решение, постановено от РС-Л. е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде потвърдено.

- Относно частта на решението, с която е уважен иск с правно основание чл. 26, ал. 2, пр. 3-то, вр. чл. 44 ЗЗД, вр. чл. 576, вр. чл. 579, ал. 1 и 2 ГПК, за прогласяване нищожност на пълномощно рег. № *** и *** от 24.01.2019 г. на нотариус М.Д. с район на действие РС-Л.:

Установено е, че с горното пълномощно, първоначалната ищца Й.И. А. е упълномощила ответницата Ж. Г. К. (понастоящем въззивна жалбоподателка) да с разпорежи като продаде или дари сама на себе си поземлен имот, собственост на упълномощителката, находящ се в с. ***, община -Л., с площ от 950 кв. м., заедно попадащите в него сгради, представляващ парцел 6, пл. №***, в кв. 2 по плана на селото, при условията на чл. 38 ЗЗД, при условия каквито договори и на цена каквато прецени, както и да заяви, че продажната цена е получена от пълномощника в брой, преди изповядване на сделката, като подготви, подадени получи всички необходими книжа, молби, заявления, платежни документи, декларации, споразумения и други и подпише пред нотариус нотариалния акт, евентуално акт за поправка и декларира действителността на продажната цена.

С Рег.№***/24.01.2019г. е удостоверен подписа на упълномощителката Й. А.а, а с рег.№***/24.01.2019г. – съдържанието на документа. Върху пълномощното не е поставен подпис на упълномощителката, а отпечатък от десния ѝ палец.

В обжалваната част на решението, съдът е приел, че упълномощителната сделка е нищожна, поради липса на форма(писмена форма с нотариална заверка на подписа защото нотариалното удостоверяване е опорочено, тъй като ищцата, която е грамотна и не недъгава, е следвало да положи подписа си, а не отпечатък от палец. Изложени са подробни мотиви, че упълномощителката е била в състояние да се подписва.

Въззивният съд счита, че в тази част обжалваното решение е неправилно.

Съгласно разпоредбата на чл.579, ал.2 ГПК когато някое от участващите лица в нотариалното производство не може да се подпише поради неграмотност или недъгавост, се прилага разпоредбата на чл.189, ал.1 ГПК, като актът не се приподписва с свидетели.

Съгласно чл.576 ГПК нищожно е нотариално удостоверяване когато нотариалният орган при извършването му не се е съобразил с някое от изискванията за реда на нотариалното удостоверяване, включително и тези, предвидени в чл.579, ал.2 ГПК. Нищожното нотариално удостоверяване подобно на всеки нищожен акт не поражда присъщит му правни последици.

Безспорно е установено, че първоначалната ищца Й. А.а е била грамотна и трудовият ѝ стаж е преминал като служител в пощенска станция, за което се изисква степено образование (вероятно средно) и се предполага работа с документи. По делото са представени множество документи, изходящи от нея, на които същата е положила подпис както и документи, подписани чрез отпечатък от палец. (С палец са подписани пълномощни издадени в полза на ответницата, както и банкови документи – платежни нареждания в „*** АД) От вида на подписа и на изписване на името върху документите, както и от заключението на съдебно-почерковата експертиза се установява, че изписването е извършено от лице с старческа немощ или някакво заболяване, свързано с нервната система.

От показанията на всички свидетели, вкл. и посочените от ищцовата страна – П.А., Р.И. и др. се установява, че покойната ищца е била трудно подвижна, с намалено зрение, страдала е от диабет, възможностите и да си служи с ръцете са били ограничени. Например ръцете ѝ са треперили, не е била в състояние да ползва прибори за хранене. Претърпяла е операция на едната ръка, а като цяло горните ѝ крайници са били деформирани.

При тези данни въззивният съд приема, че Й. А. е имала недъг, в смисъл на телесно увреждане, който съчетан с напредналата възраст и установеното общо влошаване на здравословното ѝ състояние, в някои моменти е бил пречка за полагане на подпис и изписване на името ѝ. Прави впечатление, че същата е полагала подпис върху документи, относително спокойна среда, например в дома, пред кметския наместник, но във външна среда – в банката и при нотариуса, е била затруднена и е полагала палец. Съдът счита, че макар същата да не е изгубила изцяло възможността си да хваща предмети, в определени случаи била затруднена да си служи с пособия, изискващи по-голяма сила на ръката – например прибори за хранене, средства за писане и пр. Общозвестен факт е, че страданието от диабет, което свидетелката И. установява, че датира от няколко десетилетия, неминуемо води до диабетна полиневропатия, която засяга крайниците и пречи на болните да си служат пълноценно с ръцете. При много заболявания се наблюдава известна цикличност в състоянието на болния. Напълно е възможно в определени случаи първоначалната ищца Й.А.а да е била в състояние да полага подпис, макар със затруднение, а в други това да е било невъзможно.

От показанията на свидетелите-очевидци Д.а- адвокат и Г.-технически сътрудник в кантората на нотариус Д., при който е заверено пълномощното, се установява, че се е наложило полагане на отпечатък от десния палец на упълномощителката Й. А.а, тъй като последната не е била в състояние да се подпише и изпише името си. Поради това съдът счита за неоснователно твърдението на ищцовата страна (понастоящем въззиваема) за липса на недъгавост от страна на упълномощителя. Съществува трайна практика, че понятието „недъгавост“ не следва да се тълкува в буквалния му смисъл, а да се приема, че при трайна

увреждане на здравето, свързано с невъзможност да се положи подпис, упълномощителят може да изрази своята воля с отпечатък от десния палец. Функцията на нотариуса е именно да установи неспособността на лицето да се подпише и да удостовери подписване чрез полагане на отпечатък. В случая подписването на пълномощното чрез отпечатък е удостоверено с нотариус Д., с което е изпълнено изискването на закона. Не съществува задължение нотариусът да отразява причината за полагане на отпечатък, тъй като такова изискване съгласно разпоредбата на чл.189, ал.1, изр.2 ГПК е въведено само когато върху документа не може да бъде сложен отпечатък от десния палец на лицето. Ищцата Й. А.а никога не оспорвала, че отпечатъкът е от нейния десен палец.

Мотивиран от изложеното, въззивният съд намира, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че нотариалното удостоверяване на издадено от Й. А.а полза на Ж.К. пълномощно с рег.№***/24.01.2019г(за подписа). и №***/24.01.2019г.(за съдържанието) е нищожно и води до нищожност на упълномощаването поради липса на предписаната в закона форма.

Не са доказани и твърденията на ищите, че упълномощаването е нищожно, тъй като заверката не е извършена от нотариус Д. и за липса на съгласие на упълномощаване.

Поради изложеното, в частта, с която е прогласена нищожността на нотариално завереното пълномощно, обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него въззивният съд да постанови друго на основание чл.271 от ГПК, с което да отхвърли предявения иск с посочено правно основание по чл.26, ал. 2, пр. 3-то, вр. чл. 44 ЗЗД, вр. чл. 576, вр. чл. 579, ал. 1 и 2 ГПК.

-Относно решението в частта, с която е уважен иск с правно основание по чл. 26, ал. 2, пр. 4-то ЗЗД- за прогласяване нищожност на договор за дарение, обективизиран нотариален акт за дарение на недвижими имоти №***, т.І, рег.№***, дело №*** от 2019г. на нотариус М.Д. с район на действие РС-Л.:

Не се спори, че атакуваният договор за дарение е сключен на 07.02.2019г от ответницата (понастоящем въззивен жалбоподател) Ж.К., при договаряне „са със себе си“, по силата на нотариално заверено пълномощно (рег.№***/24.01.2019г.- за подписа и рег.№***824.01.2019г- за съдържанието), дадено от Й. А.а в полза на Ж.К., и чрез него ищцата е дарила на ответницата собствените си 5/6 ид. части от следния недвижим имот: поземлен имот с идентификатор *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на *** , ободрени със Заповед № РД-18-81/16.11.2015 г. на Изпълнителния директор на АГКК, адрес: с. ***, ул. „***“ №***, с площ от 1 125 кв. м., с трайно предназначение на територията урбанизирана, начина на трайно ползване – ниско застрояване /до 10 м./, с номер по предходен план: 50, кв. 2, парцел 6, при посочени съседи на имота, ведно с изградената в него жилищен сграда – еднофамилна, с идентификатор ***.1, със застроена площ от 52 кв. м. и едноетажен друг вид сграда за обитание с идентификатор ***.2, със застроена площ от 39 кв. м., а съгласен документ за собственост дворно място с площ от 950 кв. м. и построената в него масивна паянтова къща, съставляващ парцел 6, пл.№***0, кв.2;

Не съществува спор, че описаният жилищен имот е придобит възмездно по време на брака на първоначалната ищца Й. А.а и покойният ѝ съпруг М. А.(продължил с 1964г. до 2018г), бил е в режим на съпружеска имуществена общност и тъй като бракът продължил повече от десет години, съгласно чл.28 от СК във вр. чл.9,ал.2 от ЗН, към момента на сделката преживялата съпруга е притежавала 5/6 идеални части, а братът на починалия съпруг – свидетелят П.А. – 1/6.

Първоначалната ищца е заявила, и нейният правопреемник поддържа становище за нищожност на сделката на няколко основания по чл.26 от ЗЗД и превентуалност - за недопустимост на повече от едно основание.

В обжалваното решение, първоинстанционният съд е посочил, че съдът не е обвързан от посочената в исковата молба поредност на исквете за обявяване нищожност на договора за дарение, а дължи произнасяне по поредност от най-тежкия към най-лекия поредност, като се е аргументирал с мотиви, изложени в решение № 132/18.07.2019 г. по гр. д. № 3313/2018 г. на III ГО на ВКС. В тази връзка е приел, че от посочените пороци на дарението най-тежкия е липсата на основание, следван от липсата на съгласие, противоречието е мотив на добрите нрави и сключването на споразумение във вреда на представявания, който е специална хипотеза на противоречието с добрите нрави, но предполага валидно изпълномощаване по отношение на изпълномощителната сделка, каквото според него не е установено. Затова е разгледал първо иска за обявяване нищожност на сделката поради липса на основание, като е приел, че същият е основателен и доказан и на основание чл.26,ал.2,пр.4 от ЗЗД е прогласил нищожността на договора за дарение, сключен от ответницата като изпълномощник на ищцата при договаряне „сам със себе си“ с предмет недвижим жилищен имот в с.***, Община-Л., подробно описан в материалите по делото.

За да постанови този резултат, съдът е приел следното:

Ищцата не е имала причини да даде нещо безвъзмездно на ответницата. Ако това е било така, т. е. ако такава причина е била налице, в изготвеното след среща с свидетелката Д. изпълномощно, въз основа на което е изповядана оспорената сделка, нямало да фигурира сделка с кауза противоположна на тази на дарението /договор за покупко-продажба. Наред с това всички фактически и правни действия, които се възлагат за извършване с нея, нямало да са пряко и единствено свързани с каузата не на дарението, а на договора за покупко-продажба /да договори, да получи цената, да декларира действителността □ пред нотариус. Изявлението, обективизирано в изпълномощното, отношенията между страните, предхождащо неговото съставяно и изявлението, обективизирано във второто изпълномощно с права за разпореждане с имуществото на ищца /за имота в с. О****/ са показателни, че волята на А.А. била тя да се разпорежи със свои права срещу насрещна престация. Тя е имала нужда от грижи. Такива е можела да получи прехвърляйки собственост на трети лице срещу поето задължение за предоставяне на такива или след осребряване на имуществото и възлагане на тези грижи срещу заплащане.

Въззивният съд намира, че в тази част решението е правилно.

В закона липсва легално определение на понятието “основание“ за сключване на сделка. В правната теория и в съдебната практика се приема, че основанието непосредствената цел на сделката – това, заради което от гледна точка на правото се сключва тя.- За продажбата това е да се придобие собственост, респективно да се получи цената ѝ; За договора за прехвърляне на имот срещу задължение за издръжка и гледане – да се придобие собственост и да се обезпечи прехвърлителят с грижи и издръжка; За дарението – намерение да се надари безвъзмездно приобретателя за сметка на прехвърлителя.

От доказателствата по делото, преценени по отделно и в съвкупност, се установява, че първоначалната ищца Й. А.а, за която не е установено да не е разбирал свойството и значението на извършеното, не е имала каквато и да е причина да се лиши безвъзмездно от жилището си в полза на ответницата. – От всички доказателства по делото преценени по отделно и в съвкупност, категорично се установява, че ответницата като надарена е била в многократно по-добро положение от ищцата като дарител, преценено в всички възможни аспекти: възрастов, здравословен, семеен, социален, икономически, емоционално-психологически, именно: Безспорно е установено, че по време на сключването на договора за дарение, Й. А.а, която е родена през 1936г. била навършила 83 години. В писмените си изявления ответницата Ж.К. признава, а това се установява и от показанията на свидетелите И., А., вкл. и Р., посочен от последната, че Й. А.а се е намирала в тежко здравословно състояние, както физическо, така и емоционално. Имала е множество заболявания, вкл. и диабет, с намалено зрение, датиращо от преди пенсионирането ѝ, трудна подвижна, не е била в състояние да се справя с ежедневните битови дейности, свързани с приготвяне на храна, поддържане на хигиена и пр. Внезапната смърт на съпруга ѝ на 30.12.2018г., и се отразява изключително тежко, поради това, че трагичното събитие е било неочаквано и рязко променя живота ѝ, тъй като до този момент грижите за семейството и за нея са поемани изцяло от съпруга ѝ. Тя е останала съвсем сама, без деца и близки роднини. Повече от очевидно е, че същата се е нуждала от непосредствени грижи и помощ за ежедневието. Гаранция за справяне с житейските трудности е наличието на някакво имущество. В същото време ответницата като надарена, е много по-млада (60 години), трудоспособна възраст, упражнява престижна професия на лекар, има доходи от трудов възнаграждение, притежава други недвижими имоти (видно от справката, издадена от СВ има близки роднини и партньор, когото подробно описва в отговора на исковата молба като изключително трудолюбив, сръчен, креативен и пр. Поради тези обстоятелства, които следва да се приемат за безспорни, тъй като са установени с писмени доказателства и не се отричат с въззивната жалбоподателка, не може да се установи мотив, защо около месец след смъртта на съпруга ѝ, ищцата ще се лишава от единственото си жилище, като дари същото на ответницата, която очевидно не се нуждае от него и то без дори да е включена клауза за запазване правото на ползване..

Не може да бъде споделено становището, че дарението е извършено като благодарност на прехвърлителката за грижите, положени от ответницата и свидетеля Г. защото както е приел и РС, отношенията им не са надхвърляли рамките на доброто съседство.

съобразно битовите практики в малките населени места. Освен това , оказваната от тях помощ е била със средства на ищцата, която е заплащала всички разходи, вкл. и нотариалните такси.

От показанията на свидетелите И., А.,А., както и от свидетеля Р. се установява, че желанието на покойната ищца е била да намери някой да я гледа, тъй като било несъмнено, че се нуждае от непосредствени грижи. Следователно, евентуалното желание е било за възмездно отчуждаване на имота , например чрез алеаторен договор.

От текста на пълномощното, въз основа на което ответницата извършила атакуваната сделка за дарение, като е прехвърлила имота на себе си, се установява че основната воля на ищцата е била за възмездно прехвърляне на имота, тъй като видно от текста на пълномощното, намиращо се на л.73 от първоинстанционното дело, ищцата упълномощила ответницата „да продаде или да дари“ сама на себе си процесния имот в с.*** както и да „декларира пред нотариуса действителната пазарна цена“. Въпреки, че първото желание на упълномощителката е за продажба, т.е. за възмездно прехвърляне, което е логично оглед цялостното здравословно и материално състояние на ищцата, ответницата като упълномощено лице е прехвърлила единственото жилище на упълномощителката на себе си без клауза за запазване на ползването.

Последващите събития, които са установени в хода на съдебното дирение сочат, че ответницата като надарена, не е имала съзнание за морален ангажимент към дарителката, тъй като няколко дни преди сделката – на 04.02.2019г. е прехвърлил спестяванията ѝ на свое име, а след 10.02.2019г., отношенията по между им са преустановени и Й. А.а изпада в изключително тежко състояние, разчитайки за храна и непосредствени грижи от други хора.

Следователно, първоинстанционният съд правилно е приел, че липсва основание за даряване от страна на първоначалната ищца Й. А.а на ответницата(въззивницата Ж.К. на жилищен имот в с.***, за чиито индивидуализиращи данни и обема на правата на прехвърлителката от 5/6 не се спори и на основание чл.236,ал.2, пр.4 от ЗЗД е обявил сделката за нищожна.

Въззивният съд намира, че в тази част обжалваното решение е правилно следва да бъде потвърдено. След като е приел, че е сезиран с установителни искове за прогласяване нищожност на договор за дарение на различни основания, съединени при условията на евентуалност, и е уважил един от тях като е прогласил нищожност на основание чл.26,ал.2,пр.4 от ЗЗД, съдът не е разгледал останалите искове. Поради това не съществуват предмети за по-нататъчен въззивен контрол от настоящата инстанция.

- Относно решението в частта, с която е уважен иск с правно основание чл.34 от ЗЗД, по който Ж. К. е осъдена да предаде владение на ищцовата страна на недвижим имот в с.***, Област-Л., предмет на договор за дарение, обективиран в нотариален акт за дарение на недвижим имот _35,т.І, рег.№***, дело №*** от 2019г., по описа на нотариус М.Д. обявен за нищожен съгласно чл.26,ал.2 от ЗЗД:

С обжалваното решение съдът е приел, че след като договорът за

дарение на недвижим имот е обявен за нищожен по чл.26,ал.2 от ЗЗД, ответницата като надарена по сделката следва да върне на дарителя имота, предмет на сделката, като е изложила подробни съображения.

Въззивният съд намира, че в тази част обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено:

Съгласно чл.34 от ЗЗД, когато договорът бъде признат за нищожен или бъде унищожен, всяка от страните трябва да върне на другата страна всичко, което е получил от нея. Следователно, произнасянето по иска с правно основание чл.34 от ЗЗД е обусловено от изхода на процеса по иска за обявяване на нищожност на договора. Както беше посочено, въззивният съд намира, че правилно РС-Л. е обявил на основание чл.26,ал.2,пр.4 от ЗЗД нищожността на договор за дарение, по силата на който ответницата (понастоящем въззивна жалбоподателка) Ж.К. е придобила собствеността върху конкретен недвижим имот в с.***. Следователно, същата следва да върне на правоприменика на дарителката, получената престация, а другата страна не дължи връщане, тъй като сделката е безвъзмездна. Тъй като предмет на престацията е недвижим имот, ако същият се държи от ответницата, последната следва да бъде осъдена да предаде владението на ищеца. От доказателствата по делото се установява, че непосредствено след сделката, първоначалната ищца е останала в имота, но след като поради липса на грижи и средства е била принудена да напусне, ответницата осъществила фактическа власт върху него, като е поставила катинар. Прехвърлителката не се върнала в имота и е починала в дома на свои роднини, а нейният наследник Х.Д., който процесуален правоприменик, няма достъп до същия. Поради това ответницата следва да бъде осъдена да му предаде владението.

- Относно искането на въззивната жалбоподателка да бъдат отхвърлени всички останали искове:

Както беше посочено, в обща искова молба са обективно съединени множество искове, но приемайки съединяване при условията на евентуалност, съдът след като се е произнесъл и уважил някои от тях, не се е произнасял по евентуално съединените искове. Затова предмет на въззивен процесуален контрол в настоящето въззивно производство иницирано от ответницата по исковете, е съдебното решение на РС, само в частите, в които се е произнесъл по част от съединените искове и ги е уважил. В частта, в която съдът не се е произнесъл относно съединените при евентуалност искове, липсва предмет на институционален контрол от страна на въззивната инстанция.

Относно частта на решението за разноските в първа инстанция:

С въззивната жалба против съдебното решение, се обжалва същото решение относно разноските. По този повод въззивният съд констатира следното:

С постановеното по делото съдебно решение №***/09.09.2021г., съдът присъдил разноски в тежест на двете страни при съобразяване разпоредбите на чл.78,ал.1 ал.3 от ГПК. По молба на ответницата Ж.К., подадена чрез процесуалния представител АД Т.С. от САС, с Определение №260337/27.11.2020г., първоинстанционният съд на основание

чл.248 от ГПК е изменил решението в частта за разносните. Срещу това определение подадена частна въззивна жалба, регистрирана с Вх.№264255/21.12.2020г. по регистъра на РС Л., подадена от адв.Т.С.Я.-С. от САК, която е вложена във въззивното производство.(л.53 и сл. от възз.гр.д.№63/21г. на ЛОС) Затова във връзка с разносните съдът ще се произнесе по повод частната въззивна жалба , подадена в производство по чл.248 от ГПК.

II. По въззивната жалба на въззивния жалбоподател М.Д. – трет лице помагач на страната на ответника в първоинстанционното производство, подаден чрез пълномощника адв. П. К. от АК-Л.(л.5 и сл. от възз.гр.д.№63/21г. на ЛОС);

С въззивната жалба, подадена от третото лице помагач на страната на ответника в първоинстанционното производство, намираща се на л.5 и сл. от приложеното възз.гр.д.№63/2021г. по описа на Ловешки Окръжен съд, се обжалва решението на РС-Л. от 09.09.2020г., постановено по гр.д.№742/19 в следните две части:

- В частта, с която е прогласена нищожност на основание чл. 26, ал. 2, пр. 3-то, вр. чл. 44 ЗЗД, вр. чл. 576, вр. чл. 579, ал. 1 и 2 ГПК, на пълномощно рег. № *** и *** от 24.01.2019 г. на нотариус М.Д., с което Й.И. А.а е овластила Ж. Г. К. да се разпорежи като продаде или дари сама на себе си поземлен имот, находящ се в с. К., община Л., с площ от 95 кв. м., заедно с попадащите в него сгради, представляващ парцел 6, пл. №***, в кв. 2 по план на селото, при условията на чл. 38 ЗЗД, при условия каквито договори и на цена каквато прецени, както и да заявя, че продажната цена е получена от пълномощника в брой, пред изповядване на сделката, като подготви, подадени получи всички необходими книжа, молби за заявления, платежни документи, декларации, споразумения и други и подпише пред нотариус нотариалния акт, евентуално акт за поправка и декларира действителността на продажната цена.

- В частта, с която е прогласена нищожност на основание чл. чл. 26, ал. 2, пр. 4-то ЗЗД, на договор за дарение, обективизиран в нотариален акт за дарение на недвижими имоти №***, т.І, рег.№***, дело №*** от 2019г., по силата на който Й.И. А.а, действаща чрез пълномощника си Ж. Г. К., съгласно пълномощно с рег. № *** и *** от 24.01.2019 г. за удостоверяване съдържанието и подписа, е дарила на Ж. Г. К. собствените си 5/6 ид. части от следния недвижим имот: поземлен имот с идентификатор *** по кадастралната карта на кадастралните регистри на с. К., ободрени със Заповед № РД-18-81/16.11.2015 г. на Изпълнителния директор на АГКК, с адрес: с. ***, ул. „***” №***, с площ от 1 125 кв. м., трайно предназначение на територията – урбанизирана, начина на трайно ползване – ниска застрояване /до 10 м./, с номер по предходен план: 50, кв. 2, парцел 6, при посочени съседи на имота, ведно с изградената в него жилищна сграда – еднофамилна, с идентификатор ***.1, с застроена застроена площ от 39 кв. м., а съгласно документ за собственост дворно място с площ от 950 кв. м. и построената в него масивна и паянтова къща, съставляващ парцел 6, пл. №***0, кв.2;

Във въззивната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно и се прави искане да бъде отменено и вместо него въззивният съд да постанови друго, с което да отхвърли предявените иски като неоснователни.

В представените пред въззивната инстанция писмени бележки въззивният жалбоподател, чрез пълномощника адв. П.К. от АК-Л., поддържа въззивната жалба и излага допълнителни съображения.

Въззивният съд, като прецени въззивната жалба с оглед на посочените нея оплаквания и нарушения, събраните доказателства в двете инстанции, нормативната уредна и относимата съдебна практика, приема следното:

Въззивната жалба на нотариус М.Д., с район на действие ЛРС, Ре №* на Нотариалната камара – трето лице – помагач на страната на ответника първоинстанционното производство по гр.д.№742/2019г. по описа на РС-Л., подадена от процесуалния представител адвокат П. К. от АК-Л., срещу постановеното по делото с IX-ти състав съдебно Решение №***/09.09.2020г., е подадена в срок, срещу съдебен акт подлежащ на обжалване, от надлежна страна, при наличие на правен интерес, поради което е процесуално ДОПУСТИМА.**

Разгледана по същество е частично ОСНОВАТЕЛНА, поради следното:

Плевенският окръжен съд, Гражданско отделение, IV-ти гр. въззивен състав приема, че в обжалваните от въззивния жалбоподател М.Д. части, постановеното РЕШЕНИЕ №*/08.08.2020г. по гр.д.№742/2019г. на Ловешки районен съд е ВАЛИДНО ДОПУСТИМО и частично ПРАВИЛНО.**

Във въззивната жалба не се излагат твърдения за нищожност или недопустимост на решението, а съгласно правомощията по чл.269 от ГПК, въззивният съд не установи наличието на пороци, които да обуславят нищожност или недопустимост на съдебния акт.

За да се произнесе относно правилността на решението, въззивният съд съобрази следното:

Неоснователно е оплакването на адвокат К., заявено в о.с.з. за съществено процесуално нарушение, поради неправилно конституиране на процесуалния правоприемник на починалата ищца по време на производството. Същата твърди, че първоначалната ищца е имала и други наследници, призовани към наследяване, които са участвали в сделки по описа на нотариус М.Г. с район на действие РС-Т., които са изискани и приложени по делото.- Въззивният съд намира становището за неоснователно незаконосъобразно, тъй като противоречи на разпоредбата на чл. 8, ал.4, изр.2 от ЗН. Безспорно е установено, че ищцата трябва да бъде наследена от роднини по сребрена линия от по-далечна степен (евентуално трета и по-горна степен), тъй като е починала със семейно положение вдовица, без деца, при починали родители и починала сестра М.И.С. през 2016г. която също не имала деца. Следователно липсват наследници от първи, втори и трети ред, към наследяване са призовани роднини от четвърти ред. Тяхното установяване се извършва въз основа на данните, съдържащи се в Удостоверение за наследници на лицето М.И.С. починала като неомъжена на 01.12.2016г., чиито единствен наследник по закон е била сестра й

първоначалната ищца Й.И. А.а, починала след нея на ***г.

От удостоверение за наследници се установява следното:

По линия на баща си И.С.С., починал пред 1989г., Й. А.а е имал роднини по сребрена линия от трета степен (лели и чичовци), които са починали преди не: А.С.В.- сестра на баща й и нейна леля, починала през 1981г; Х. С.С. – брат на баща й и ней чичо, починал през 1991г; М.С.К.- сестра на баща й и нейна леля, починала през 1942г;

По линия на майка си С.Х.С., починала през 1991г, Й.И. А.а е имала един роднина по сребрена линия от трета степен, който също е починал преди нея - Д. Х. Д. – брат на майка й и нейн вуйчо, починал през 1970г.

Следователно, по линия на двамата си родители починалата ищца не оставила наследници по сребрена линия от трета степен.

По линия на баща си И. С.С., Й. А.а е имала роднини по сребрена линия от четвърта степен, т.е. първи братовчеди, всички от които са починали преди нея, именно: В.Д.В., починал през 1993, Й. Х.а П., починала през 2010г, К.С.К., починал през 2004г

Към момента на смъртта си, ищцата е имала по линия на баща си роднини по сребрена линия от пета степен, т.е. деца на първи братовчеди, както следва: Д.В.В., Х. С.ов П., С. Ст. Б., М.К.П. и И.К.Я.;

По линия на майка си С.Х.С., Й. А.а е имала един роднина по сребрена линия от четвърта степен, т.е. първи братовчед - конституираният като ищец Х.Д.Д., роден пред 1944г. – син на единствения брат на майка й Д. Х. Д.. По линия на майка си има и един роднина от пета степен по сребрена линия – А.И. Д. – син на първия й братовчед И. Д починал през 2019г.

От изложеното е видно, че първоинстанционният съд правилно конституирал като процесуален правоприемник на ищцата, починала по време на производството, лицето Х. Д.Д.- ответник по въззивната жалба. Като най-близък по степен роднина (от четвърта степен по сребрена линия – първи братовчед), съгласно чл.8, ал.4, изр. от ЗН, същият изключва роднините по сребрена линия от пета степен - деца на първи братовчеди, починали преди ищцата.

Във връзка с останалите оплаквания на въззивния жалбоподател относно неправилност на решението, въззивният съд препраща изцяло към мотивите, изложени по повод въззивната жалба на въззивната жалбоподателка Ж.К., тъй като предмета на жалбата и третото лице съставлява част от предмета на жалбата на ответницата. По тези съображения съдът приема следното:

- Относно частта на решението, с която е уважен иск с правно основание чл. 26, ал. 2, пр. 3-то, вр. чл. 44 ЗЗД, вр. чл. 576, вр. чл. 579, ал. 1 и 2 ГПК, за прогласяване нищожност на пълномощно рег. № *** и *** от 24.01.2019 г. на нотариус Милев Д. с район на действие РС-Л.:

Установено е, че с горното пълномощно, първоначалната ищца Й.И. А.

е упълномощила ответницата Ж. Г. К. (понастоящем въззивна жалбоподателка) да с разпорежи като продаде или дари сама на себе си поземлен имот, собственост на упълномощителката, находящ се в с. ***, община -Л., с площ от 950 кв. м., заедно попадащите в него сгради, представляващ парцел 6, пл. №***, в кв. 2 по плана на селото, при условията на чл. 38 ЗЗД, при условия каквито договори и на цена каквато прецени, както и да заяви, че продажната цена е получена от пълномощника в брой, преди изповядване на сделката, като подготви, подадени получи всички необходими книжа, молби, заявления, платежни документи, декларации, споразумения и други и подпише пред нотариус нотариалния акт, евентуално акт за поправка и декларира действителността на продажната цена.

С Рег.№***/24.01.2019г. е удостоверен подписа на упълномощителката Й. А.а, а с рег.№***/24.01.2019г. – съдържанието на документа. Върху пълномощното не е поставен подпис на упълномощителката, а отпечатък от десния ѝ палец.

В обжалваната част на решението, съдът е приел, че упълномощителната сделка е нищожна, поради липса на форма(писмена форма с нотариална заверка на подписа защото нотариалното удостоверяване е опорочено, тъй като ищцата, която е грамотна и не недъгава, е следвало да положи подписа си, а не отпечатък от палец. Изложени са подробни мотиви, че упълномощителката е била в състояние да се подписва.

Въззивният съд счита, че в тази част обжалваното решение е неправилно.

Съгласно разпоредбата на чл.579, ал.2 ГПК когато някое от участващите лица в нотариалното производство не може да се подпише поради неграмотност или недъгавост, се прилага разпоредбата на чл.189, ал.1 ГПК, като актът не се приподписва с свидетели.

Съгласно чл.576 ГПК нищожно е нотариално удостоверяване когато нотариалният орган при извършването му не се е съобразил с някое от изискванията за реда на нотариалното удостоверяване, включително и тези, предвидени в чл.579, ал.2 ГПК. Нищожното нотариално удостоверяване подобно на всеки нищожен акт не поражда присъщият му правни последици.

Безспорно е установено, че първоначалната ищца Й. А.а е била грамотна и трудовият ѝ стаж е преминал като служител в пощенска станция, за което се изисква степено на образование (вероятно средно) и се предполага работа с документи. По делото са представени множество документи, изходящи от нея, на които същата е положила подпис както и документи, подписани чрез отпечатък от палец.(С палец са подписани пълномощните издадени в полза на ответницата, както и банкови документи – платежни нареждания в „*** АД) От вида на подписа и на изписване на името върху документите, както и от заключението на съдебно-почерковата експертиза се установява, че изписването е извършено от лице с старческа немощ или някакво заболяване, свързано с нервната система.

От показанията на всички свидетели, вкл. и посочените от ищцовата

страна – П.А., Р.И. и др.се установява, че покойната ищца е била трудно подвижна, с намалено зрение, страдала е от диабет, възможностите и да си служи с ръцете са били ограничени. Например ръцете ѝ са треперили, не е била в състояние да ползва прибори за хранене. Претърпяла е операция на едната ръка, а като цяло горните ѝ крайници са били деформирани.

При тези данни въззивният съд приема, че Й. А. е имала недъг, в смисъл на телесно увреждане, който съчетан с напредналата възраст и установеното общо влошаване на здравословното ѝ състояние, в някои моменти е бил пречка за полагане на подпис и изписване на името ѝ. Прави впечатление, че същата е полагала подпис върху документи, относително спокойна среда, например в дома, пред кметския наместник, но във външна среда – в банката и при нотариуса, е била затруднена и е полагала палец. Съдът счита, че макар същата да не е изгубила изцяло възможността си да хваща предмети, в определени случаи била затруднена да си служи с пособия, изискващи по-голяма сила на ръката – например прибори за хранене, средства за писане и пр. Общозвестен факт е, че страданието от диабет, което свидетелката И. установява, че датира от няколко десетилетия, неминуемо води до диабетна полиневропатия, която засяга крайниците и пречи на болните да си служат пълноценно с ръцете. При много заболявания се наблюдава известна цикличност в състоянието на болния. Напълно е възможно в определени случаи първоначалната ищца Й.А.а да е била в състояние да полага подпис, макар със затруднение, а в други това да е било невъзможно.

От показанията на свидетелите-очевидци Д.а- адвокат и Г.-технически сътрудник в кантората на нотариус Д., при които е заверено пълномощното, се установява, че се е наложило полагане на отпечатък от десния палец на упълномощителката Й. А.а, тъй като последната не е била в състояние да се подпише и изпише името си. Поради това съдът счита за неоснователно твърдението на ищцовата страна (понастоящем въззиваема) за липса на недъгавост от страна на упълномощителя. Съществува трайна практика, че понятието „недъгавост“ не следва да се тълкува в буквалния му смисъл, а да се приема, че при трайно увреждане на здравето, свързано с невъзможност да се положи подпис, упълномощителят може да изрази своята воля с отпечатък от десния палец. Функцията на нотариуса е именно да установи неспособността на лицето да се подпише и да удостовери подписване чрез полагане на отпечатък. В случая подписването на пълномощното чрез отпечатък е удостоверено с нотариус Д., с което е изпълнено изискването на закона. Не съществува задължение на нотариуса да отразява причината за полагане на отпечатък, тъй като такова изискване съгласно разпоредбата на чл.189, ал.1, изр.2 ГПК е въведено само когато върху документа не може да бъде сложен отпечатък от десния палец на лицето. Ищцата Й. А.а никога не оспорвала, че отпечатъкът е от нейния десен палец.

Мотивиран от изложеното, въззивният съд намира, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че нотариалното удостоверяване на издадено от Й. А.а полза на Ж.К. пълномощно с рег.№***/24.01.2019г.(за подписа). и №***/24.01.2019г.(за съдържанието) е нищожно и води до нищожност на упълномощаването поради липса на предписаната в закона форма.

Не са доказани и твърденията на ищите, че упълномощаването

нищожно, тъй като заверката не е извършена от нотариус Д. и за липса на съгласие и упълномощаване.

Поради изложеното, в частта, с която е прогласена нищожността на нотариално завереното пълномощно, обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него въззивният съд да постанови друго на основание чл.271 от ГПК, с което да отхвърли предявения иск с посочено правно основание по чл.26, ал. 2, пр. 3-то, вр. чл. 44 ЗЗД, вр. чл. 576, вр. чл. 579, ал. 1 и 2 ГПК.

-Относно решението в частта, с която е уважен иск с правно основание чл. 26, ал. 2, пр. 4-то ЗЗД- за прогласяване нищожност на договор за дарение, обективизиран нотариален акт за дарение на недвижими имоти №***, т.І, рег.№***, дело №*** от 2019г. на нотариус М.Д. с район на действие РС-Л.:

Не се спори, че атакуваният договор за дарение е сключен на 07.02.2019г от ответницата (понастоящем въззивен жалбоподател) Ж.К., при договаряне „са със себе си“, по силата на нотариално заверено пълномощно (рег.№***/24.01.2019г.- за подписа и рег.№***824.01.2019г.- за съдържанието), дадено от Й. А.а в полза на Ж.К., и чрез него ищцата е дарила на ответницата собствените си 5/6 ид. части от следния недвижим имот: поземлен имот с идентификатор *** по кадастралната карта и кадастралните регистри на *** , ободрени със Заповед № РД-18-81/16.11.2015 г. на Изпълнителния директор на АГКК, адрес: с. ***, ул. „***“ №***, с площ от 1 125 кв. м., с трайно предназначение на територията урбанизирана, начина на трайно ползване – ниско застрояване /до 10 м./, с номер по предходен план: 50, кв. 2, парцел 6, при посочени съседи на имота, ведно с изградената в него жилищен сграда – еднофамилна, с идентификатор ***.1, със застроена площ от 52 кв. м. и едноетажен друг вид сграда за обитание с идентификатор ***.2, със застроена площ от 39 кв. м., а съгласен документ за собственост дворно място с площ от 950 кв. м. и построената в него масивна паянтова къща, съставляващ парцел 6, пл.№***0, кв.2;

Не съществува спор, че описаният жилищен имот е придобит възмездно по време на брака на първоначалната ищца Й. А.а и покойният ѝ съпруг М. А.(продължил с 1964г. до 2018г), бил е в режим на съпружеска имуществена общност и тъй като бракът продължил повече от десет години, съгласно чл.28 от СК във вр. чл.9,ал.2 от ЗН, към момента на сделката преживялата съпруга е притежавала 5/6 идеални части, а братът на починалия съпруг – свидетелят П.А. – 1/6.

Първоначалната ищца е заявила, и нейният правоприемник поддържа становище за нищожност на сделката на няколко основания по чл.26 от ЗЗД и предвид евентуалност - за недопустимост на повече от едно основание.

В обжалваното решение, първоинстанционният съд е посочил, че съдът не е обвързан от посочената в исковата молба поредност на исквете за обявяване нищожност на договора за дарение, а дължи произнасяне по поредност от най-тежкия към най-лека поредност, като се е аргументирал с мотиви, изложени в решение № 132/18.07.2019 г. по гр. д. № 3313/2018 г. на III ГО на ВКС. В тази връзка е приел, че от посочените пороци на дарения

най-тежкия е липсата на основание, следван от липсата на съгласие, противоречието е мотива на добрите нрави и сключването на споразумение във вреда на представявания, който е специална хипотеза на противоречието с добрите нрави, но предполага валидно упълномощаване по отношение на упълномощителната сделка, каквото според него не е установено. Затова е разгледал първо иска за обявяване нищожност на сделката поради липса на основание, като е приел, че същият е основателен и доказан и на основание чл.26,ал.2,пр.4 то от ЗЗД е прогласил нищожността на договора за дарение, сключен от ответницата като пълномощник на ищцата при договаряне „сам със себе си“ с предмет недвижим жилищен имот в с.***, Община-Л., подробно описан в материалите по делото.

За да постанови този резултат, съдът е приел следното:

Ищцата не е имала причини да даде нещо безвъзмездно на ответницата. Ако това е било така, т. е. ако такава причина е била налице, в изготвеното след среща с свидетелката Д. пълномощно, въз основа на което е изповядана оспорената сделка, нямало да фигурира сделка с кауза противоположна на тази на дарението /договор за покупко-продажба. Наред с това всички фактически и правни действия, които се възлагат за извършване с нея, нямало да са пряко и единствено свързани с каузата не на дарението, а на договора за покупко-продажба /да договори, да получи цената, да декларира действителността □ пред нотариус. Изявлението, обективизирано в пълномощното, отношенията между страните, предхождащо неговото съставяне и изявлението, обективизирано във второто пълномощно с права за разпореждане с имуществото на ищеца /за имота в с. О***/ са показателни, че волята на АА. била тя да се разпорежи със свои права срещу насрещна престация. Тя е имала нужда от грижи. Такива е можела да получи прехвърляйки собственост на трети лице срещу поето задължение за предоставяне на такива или след осребряване на имуществото и възлагане на тези грижи срещу заплащане.

Въззивният съд намира, че в тази част решението е правилно.

В закона липсва легално определение на понятието “основание“ за сключване на сделка. В правната теория и в съдебната практика се приема, че основанието е непосредствената цел на сделката – това, заради което от гледна точка на правото се сключва тя.- За продажбата това е да се придобие собственост, респективно да се получи цената ѝ; За договора за прехвърляне на имот срещу задължение за издръжка и гледане – да се придобие собственост и да се обезпечи прехвърлителят с грижи и издръжка; За дарението – намерение да се направи безвъзмездно приобретателя за сметка на прехвърлителя.

От доказателствата по делото, преценени по отделно и в съвкупност, се установява, че първоначалната ищца Й. А.а, за която не е установено да не е разбирал свойството и значението на извършеното, не е имала каквато и да е причина да се лиши безвъзмездно от жилището си в полза на ответницата. – От всички доказателства по делото преценени по отделно и в съвкупност, категорично се установява, че ответницата като надарена е била в многократно по-добро положение от ищцата като дарител, преценено във всички възможни аспекти: възрастов, здравословен, семеен, социален, икономически, емоционално-психологически, именно: Безспорно е установено, че по време на сключването

на договора за дарение, Й. А.а, която е родена през 1936г.била навършила 83 години. И писмените си изявления ответницата Ж.К. признава, а това се установява и от показанията на свидетелите И., А., вкл. и Р., посочен от последната, че Й. А.а се е намирала в тежко здравословно състояние, както физическо, така и емоционално. Имала е множество заболявания, вкл. и диабет, с намалено зрениедатиращо от преди пенсионирането ѝ, трудн подвижна, не е била в състояние да се справя с ежедневните битови дейност, свързани приготвяне на храна, поддържане на хигиена и пр. Внезапната смърт на съпруга ѝ е на 30.12.2018г., и се отразява изключително тежко, поради това, че трагичното събитие е било неочаквано и рязко променя живота ѝ, тъй като до този момент грижите за семейството и за нея са поемани изцяло от съпруга ѝ. Тя е останала съвсем сама, без деца и близки роднини. Повече от очевидно е, че същата се е нуждала от непосредствени грижи и помощ в ежедневието. Гаранция за справяне с житейските трудности е наличието на някакво имущество. В същото време ответницата като надарена, е много по-млада (60 години), трудоспособна възраст, упражнява престижна професия на лекар, има доходи от трудов възнаграждение, притежава други недвижими имоти (видно от справката, издадена от СВ има близки роднини и партньор,когото подробно описва в отговора на исковата молба като изключително трудолюбив, сръчен, креативен и пр. Поради тези обстоятелства, които следва да се приемат за безспорни, тъй като са установени с писмени доказателства и не се отричат с въззивната жалбоподателка, не може да се установи мотив, защо около месец след смъртта на съпруга ѝ, ищцата ще се лишава от единственото си жилище, като дари същото на ответницата, която очевидно не се нуждае от него и то без дори да е включена клауза за запазване правото на ползване..

Не може да бъде споделено становището, че дарението е извършен като благодарност на прехвърлителката за грижите, положени от ответницата и свидетеля Г защото както е приел и РС, отношенията им не са надхвърляли рамките на доброто съседство съобразно битовите практики в малките населени места. Освен това , оказваната от тях помощ е била със средства на ищцата, която е заплащала всички разходи, вкл. и нотариалните такси.

От показанията на свидетелите И., А.,А., както и от свидетеля Р. се установява, че желанието на покойната ищца е била да намери някой да я гледа, тъй като било несъмнено, че се нуждае от непосредствени грижи. Следователно, евентуалното желание е било за възмездно отчуждаване на имота , например чрез алеаторен договор.

От текста на пълномощното, въз основа на което ответницата извършила атакуваната сделка за дарение, като е прехвърлила имота на себе си, се установява че основната воля на ищцата е била за възмездно прехвърляне на имота, тъй като видно от текста на пълномощното, намиращо се на л.73 от първоинстанционното дело, ищцата упълномощила ответницата „да продаде или да дари“ сама на себе си процесния имот в с.**: както и да „декларира пред нотариуса действителната пазарна цена“. Въпреки, че първото желание на упълномощителката е за продажба, т.е. за възмездно прехвърляне, което е логично оглед цялостното здравословно и материално състояние на ищцата, ответницата като упълномощено лице е прехвърлила единственото жилище на упълномощителката на себе си

без клауза за запазване на ползването.

Последващите събития, които са установени в хода на съдебното дирение сочат, че ответницата като надарена, не е имала съзнание за морален ангажимент към дарителката, тъй като няколко дни преди сделката – на 04.02.2019г. е прехвърлил спестяванията ѝ на свое име, а след 10.02.2019г. отношенията по между им са преустановени и Й. А.а изпада в изключително тежко състояние, разчитайки за храна и непосредствени грижи от други хора.

Следователно, първоинстанционният съд правилно е приел, че липсва основание за даряване от страна на първоначалната ищца Й. А.а на ответницата (въззивницата) Ж.К. на жилищен имот в с.***, за чиито индивидуализиращи данни и обема на правата на прехвърлителката от 5/6 не се спори и на основание чл.236,ал.2, пр.4 от ЗЗД е обявил сделката за нищожна.

III. По частна въззивна жалба на Ж. Г. К., ЕГН-*****
постоянен адрес в гр.Л., ул. "**" №*** – ответник в първоинстанционното производство по гр.д. №742/2019г. по описа на РС-Л., подадена от адв.Т.С.Я.-С. от САК, срещу постановеното по делото от IX-ти състав Определение № 260337/27.11.2020г. по реда на чл.248 от ГПК:**

С частна жалба, ответницата в първоинстанционното производство Ж.Г.К. чрез процесуалния представител адв. Т.С. от САК обжалва Определение №260337/27.11.2020г. постановено по гр.д. №742/2019г. по описа на РС-Л., с което на основание чл.248 от ГПК изменено постановеното по същото дело Решение №***/09.09.2020г. в частта за разноските.

В частната жалба се твърди, че обжалваното определение е неправилно, тъй като съдът необосновано и незаконосъобразно при съществени процесуални нарушения намалил недостатъчно дължимите от жалбоподателката разноски и е увеличил присъдените разноски в нейна полза. Прави се искане да бъде отменено определението обжалваните части и вместо него да се постанови друго, с което да се намали размера на разноските, дължими от частната жалбоподателка и да се увеличи размера на разноските дължими от ответника по частната жалба, който е ищец по делото. Излагат се подробни съображения за неправилност, които се свеждат до това, че неправилно е намалено претендираното адвокатско възнаграждение от адвокат Т.С. поради прекомерност и недостатъчно е намалено поради прекомерност претендираното възнаграждение от насрещната страна.

Ответникът по частната жалба – Х.Д., който е ищец в първоинстанционното производство, не е подал писмен отговор и не е изразил становище.

Въззивният съд, като провери обжалваното определение с оглед на посочените в жалбата оплаквания, приема следното:

Частната въззивна жалба на Ж. Г. К., подадена чрез процесуалния представител адв.Т.С.Я.-С. от САК, срещу постановеното по делото от IX-ти състав Определение № 260337/27.11.2020г. по реда на чл.248 от ГПК, е ДОПУСТИМА и частично

ОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение №***/09.09.2020г., с което се е произнесъл п същество на спора, съдът е присъдил разноски в полза на главните страни, както следва:

Осъдил е ответникът Ж. Г. К. да заплати на ищеца Х. Д.Д. правоприемник в производството на първоначалната ищца Й. А.а, разноски на основание чл.78,ал.1 ГПК в размер на сумата от 2335.88лв.

Осъдил е ищеца Х. Д.Д. като правоприемник на първоначалната ищца Й. А.а, разноски на основание чл.78,ал.3 от ГПК в размер на 175.00лв.

По реда на чл.248 от ГПК ответницата, чрез процесуалния представител адв. Т.С. от САК е подала молба, рег.вх.№2662147/22.10.2020г., за изменение на решението в частта за разноските, с искане да бъде намален размера на разноските, които дължи и да се увеличи размера на разноските, дължими от насрещната страна.

В отговора на молбата, регистриран с Вх.№262585/02.11.2020г. ответникът по същата Х.Д., чрез пълномощника адв. Ст. Г. от АК-Л., е изразил становище за неоснователност на същата.

С обжалваното Определение №260337/27.11.2020, Ловешкият районен съд, IX-ти е изменил на основание чл.248,ал.1 от ГПК постановеното по делото Решение №***/0.09.2020г. в частта за разноските, като е намалил размера на разноските дължими от Ж.К. на Х.Д. и увеличил размера на разноските, дължими от Х.Д. на Ж.К., като е постановил следното:

Осъдил е на основание чл.78,ал.1 от ГПК Ж.К. да заплати на Х.Д. разноски съобразно уважената част от исковете в размер на 1986.70лв., вместо първоначално определената сума от 2335.88лв;

Осъдил е на основание чл.78,ал.3 от ГПК Х.Д. да заплати на Ж.К. разноски съобразно отхвърлената част от исковете в размер на 588.00лв., вместо първоначално определената сума от 175.00лв.

Настоящият въззивен състав намира, че обжалваното определение е валидно, допустимо и частично правилно.

За да формира воля, съдът съобрази следното:

Относно разноските присъдени в полза на частната жалбоподателка:

Оплакванията за неправилно определяне размера на разноските са обосновава с липсата на основание за намаляване поради прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от страна на адвокат Т.С.Я.-С. – процесуален представител на ответницата.Пред първата инстанция същата е представила доказателства за договорено заплатено адвокатско възнаграждение от 3200.00лв.(три хиляди и двеста лв.) По искане на насрещната страна, в мотивите на съдебно Решение №***/09.09.2020г., съдът е изложил съображения за намаляване поради прекомерност на адвокатското възнаграждение от 3200.00лв. на 2500.00лв. и на тази основа е изчислил дължими между страните разноски, като

осъдил ищеца да заплати на ответницата разноски от 175.00лв.. С обжалваното Определение №260337/27.11.2020г., съдът е изменил решението в частта за разноските, като е увеличил размера на дължимите от ищеца на ответницата суми от 175.00лв. на 588.00лв. За да постанови този резултат е изложил съображения, че размерът на адвокатското възнаграждение не следва да се намалява от 3200лв. на 2500лв., а да се определи в размер на 2800.00лв.

Въззивният съд приема, че неоснователно първоинстанционният съд уважил възражението по чл.78,ал.5 от ГПК за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от адв. Т.С., поради следното: Адвокатското възнаграждение се определя по договореност между адвоката и клиента. Не съществува задължение да се договори минималният размер на възнаграждение, определен в Наредба №1/2004г. на ВАДС. Напротив в този подзаконов нормативен акт е определя минималната граница на адвокатското възнаграждение, поради което договаряне под минималния размер ще бъде правонарушение. В случая делото разкрива значителна фактическа и правна сложност: Обективно са съединени множество искове с различни правни основания и обща цена -23485.30лв.; Разглеждането на делото е продължило повече от една година; Насрочени са десет открити съдебни заседания, с които са проведени шест; Събран е голям обем доказателства.Пред вид на тези обстоятелства въззивният съд намира, че договореното и заплатено адвокатско възнаграждение с ответницата в размер на 3200.00лв. не е прекомерно, а напълно съобразено с предмета на делото и неговата фактическа и правна сложност.

Пред вид на това, като съобрази заплатеното от ответницата адвокатско възнаграждение от 3200.00лв., фактическата и правна сложност на казуса и изхода на производството, въззивният съд приема, че за първа инстанция, ищецът следва да заплати на ответницата на основание чл.78,ал.3 от ГПК, разноски от 672лв., вместо присъдените 588.00лв. или с 84.00лв. повече. Затова обжалваното решение следва да се отмени в частта, в която отхвърлена молбата на ответницата по чл.248,ал1 от ГПК за присъждане на разноски от още 84.00лв. и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде осъден ищецът Х.Д. да заплати на ответницата Ж.К. разноски за първа инстанция от още 84.00лв., или общо 672.00л (588.00лв.+84.00лв.=672.00лв.)

Относно разноските присъдени в тежест на частната жалбоподателка:

Оплакванията за неправилно определяне размера на разноските са обосновава с прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от ищеца с обстоятелството, че същото е недължимо в посочения размер, тъй като е заплатено на двама адвокати, а съдебните разноски включват възнаграждение само за един адвокат.

От материалите по делото се установява, че в първата инстанция ищецът чрез адвокат Ст.Г. е претендирал заплатено адвокатско възнаграждение от 3600.00лв. Първоинстанционният съд е приел, че договорените адвокатски възнаграждение и от двете спорещи страни са прекомерни и е намалил същите на по 2500.00лв. и за двете страни. С обжалваното Определение №260337/27.11.2020г., постановено по молба с правно основание чл.248,ал.1 от ГПК, подадена от настоящата частна жалбоподателка, съдът е приел, че адвокатското възнаграждение, претендирано от нея следва да се увеличи от 2500.00лв. на

2800.00лв., но не е намалил размера на адвокатското възнаграждение, претендираното от ищеца под определената вече сума от 2500.00лв.

Въззивният съд също приема, че не са налице предпоставки за по-голям намаляване на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение под сумата от 2500.00лв. Мотивите на определението, съдът е посочил, че минималното адвокатско възнаграждение по делото с оглед материалния интерес е 1234.56лв. Този размер е определен въз основа сбора от цените на всички искове, която съдът е определил в размер на 23485.30лв. Настоящия съдебен състав обаче приема, че при обективно съединяване на искове следва да се определи адвокатско възнаграждение за всеки от исковете. В молбата на л.27 от първоинстанционното дело, първоначалната ищца чрез процесуалния представител е посочила цената на всеки от исковете. Настоящият съдебен състав, като прецени основанието и цената на всеки от исковете, намира, че минималният размер на адвокатското възнаграждение по всеки от тях е както следва:

По иск за нищожност на упълномощаване с цена 3045.10лв, минималният размер на адвокатското възнаграждение съгласно чл.7,ал.2,т.2 от Наредба№1/2004г. на ВАдС е в размер на 443.37лв.(300лв.+143.37лв.);

По иск за нищожност на дарение с цена 3045.10лв и правно основание чл.26 от ЗЗД, минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен съгласно чл.7,ал.6 от Наредба№1/2004г., е в размер на 600.00лв;

По иск за унищожаване на дарение с правно основание по чл.31 от ЗЗД, минималният размер на адвокатското възнаграждение съгласно чл.7,ал.6 от Наредба №1/2004г, е в размер на 600.00лв.;

По иск за парично вземане по главница с цена 14150.00лв., минималният размер на адвокатското възнаграждение съгласно чл.7,ал.2,т.4 от цитираната Наредба е в размер на 954.50лв.(830лв.+124.50лв.-)

По иска за мораторна лихва с цена 200.00лв. и правно основание чл.86 от ЗЗД, минималният размер на адвокатското възнаграждение съгласно чл.7,ал.2,т.1 от Наредбата е 300.00лв.

В молбата на ищеца не е посочена цената на иска за връщане на престацията с правно основание чл.34 от ЗЗД, но по този иск минималното възнаграждение може да се определи около 400.00лв.

Въз основа на горните данни, съдът намира, че по предявените обективно съединени искове, минималният размер на адвокатското възнаграждение е около 3298лв.

Дори при минимален размер на адвокатско възнаграждение от 1234.56лв.,определено с оглед общата цена на исковете, не следва да се редуцира възнаграждението на пълномощника на ищеца под 2500.00лв. - Не съществува задължение да се договаря минималния размер на възнаграждение, определен в Наредба №1/2004г. на

ВАдС. Точно обратно – Наредба определя минималната граница на адвокатското възнаграждение, поради което договаряне под минималния размер ще бъде противоречи на закона. В случая делото разкрива значителна фактическа и правна сложност: Обективно са съединени множество искове с различни правни основания и обща цена -23485.30лв.; Разглеждането на делото е продължило повече от една година; Насрочени са десет открити съдебни заседания, от които са проведени шест; Събрани са голям обем доказателства.Пред вид на тези обстоятелства, въззивният съд намира, че възнаграждението от 250000лв., което РС е определил прилагайки разпоредбата на чл.78,ал.6 от ГПК не следва да бъде повече намалявано.

Вярно е, че съгласно чл.78 от ГПК в съдебното производство се присъждат разноски за един адвокат с оглед изхода на делото. Макар, че ищцовата страна е представлявана от двама адвокати – С. и Г., същата претендира възнаграждение за един адвокат, видно от размера на възнаграждението. В решението, първоинстанционният съд справедливо е приел, че двете страни могат да иска присъждане на възнаграждение в един и същ размер. След изменението на решението в частта за разноските, възнаграждението за адвоката на ответницата се определя на 2800лв., а на ищеца – 2500лв. Няма основание да се намалява последното на 1800лв. или дори на 900.00лв., както е посочено в частната жалба. Не може да бъде споделено застъпеното в частната жалба становище, че по едно и също дело, възнаграждението за адвоката на ищеца от 2500лв. и от 1800.00лв. е прекомерно, а възнаграждението за адвоката на ответника от 3200лв. е законосъобразно, адекватно и справедливо. Впрочем, предлаганото намаляване поради прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено от ищеца от 2500лв. на 900лв., противоречи на разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК, на чл.36 от ЗА и на Наредба№1/2004г. на ВАдС за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

От изложеното е видно, че в частта, в която се обжалва определението по чл.248 от ГПК относно разноските, дължими от частната жалбоподателка(ответница в първата инстанция), частната жалба е неоснователна. Последната дължи разноски в по-голям размер на ищеца, от колкото той на нея, тъй като повече от исковете и то с по-голяма цена, са уважени.

IV. Относно РАЗНОСКИТЕ за въззивна инстанция:

Всички страни са заявили искане за присъждане на разноски за въззивна инстанция.

Въззивният съд посочва, че съгласно чл.78,ал.10 от ГПК, въззивният жалбоподател М.Д., представляван от адв. П.К. от АК-Л., който е участвал като трето лице в първоинстанционното производство, няма право на разноски. Тъй като в цитираната разпоредба изрично е разписано, че на третото лице не се присъждат разноски, искането му следва да се третира като недопустимо, а не като неоснователно, и да се остави без разглеждане.

Съгласно чл.78 от ГПК, въззивният жалбоподател има право на

разноски съразмерно уважената част от въззивната жалба, а ответникът по въззивната жалба – съобразно отхвърлената.

Въззивният съд е сезиран с въззивна жалба, подадена от ответника в първоинстанционното дело (в случая ответницата Ж.К.) срещу съдебно решение на РС-Левски, в частта, в която са уважени четири от обективно съединените искове, предявени от ищеца против нея. С въззивното решение, съдът отменя обжалваното решение в частта, в която е уважен един от съединените искове и вместо него постановява друго, с което отхвърля същия като неоснователен. В останалата част – с която са уважени останалите три броя обективно съединени искове, потвърждава решението като правилно.

Подадената от нея частна жалба срещу определение, постановено по реда на чл.248 от ГПК, е уважена в малък размер, видно от изложените по-горе мотиви.

Пред вид на горните обстоятелства и при липса на конкретни данни за разходите по всеки от исковете, респ. по въззивната жалби и по частната жалба, въззивният съд намира, че въззивната жалбоподателка Ж.К. има право да получи $\frac{1}{4}$ от претендираните от нея разноски, а ответникът по въззивната жалба – Х.Д. – $\frac{3}{4}$ от претендираните от него разноски.

Въззивната жалбоподателка Ж.К. чрез адвокат Т.С.Я.-С. от САК, претендира разноски в размер общо на 2189лв. съгласно приложения списък по чл.80 от ГПК, намиращ се на л.*** от настоящето дело. Съдът приема, че са представени доказателства за вида и размера на заявените разходи. С оглед изхода на въззивното производство по въззивната жалба и по частната въззивна жалба, ответникът по въззивната жалба Х.Д. следва да й заплати $\frac{1}{4}$ от претендираните разноски, а именно 547.25лв.(петстотин четиридесет и седем лв. и 25ст.)

Ответникът по въззивната жалба Х.Д., чрез адвокат СТ. Г. претендира разноски от 2300лв., съгласно списъка по чл.80 от ГПК на л.131 от делото, от които 2000.00лв. – адвокатско възнаграждение и 300лв.- депозит за експертиза. Представени са доказателства за претендираните разходи. С оглед изхода на въззивното производство по въззивната жалба и по частната жалба, въззивната жалбоподателка следва да му заплати $\frac{3}{4}$ от претендираните разноски, а именно 1725.00лв.(хиляда седемстотин двадесет и пет лв.)

Съдът счита за неоснователно искането на въззивната жалбоподателка за намаляване поради прекомерност размера на адвокатското възнаграждение, заплатено от насрещната страна. С оглед предмета на обжалване, въззивното производство разкрива фактическа и правна сложност, поради което не може да се приеме, че договореното възнаграждение е прекомерно и следва да се редуцира до нормативния минимум. Висящността пред ОС е около една календарна година, като са проведени пет открити съдебни заседания с участието на процесуалния представител на въззиваемия. Макар страната да е упълномощила двама адвокати, се претендира възнаграждение, съответстващо на възнаграждение за един адвокат. – Претендираната сума от 2000лв. надвишава с 200лв. сумата на възнаграждението, договорено от въззивната страна в размер

на 1800лв. Ако се приеме, че следва да се присъди половината от договореното адвокатско възнаграждение от страна на въззиваемата страна, каквото е искането на въззивната жалбоподателка, тогава сумата от 1000лв. ще бъде под минималния допустим размер съгласно Наредба №1/2004г., а съдебният акт в тази част ще бъде незаконосъобразен като противоречащ на чл.78,ал.5 от ГПК, чл.36 от ЗА и цитираната Наредба.

По изложените съображения, Плевенският окръжен съд, IV-т въззивен граждански състав, на основание чл.271 от ГПК

РЕШИ:

1. ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № */09.09.2020г. на Ловешки районен съд, IX-ти състав, постановено по гр.д.№742/2019г. по описа на същия съд, В ЧАСТТА, с която на основание чл. 26, ал. 2, пр. 3-то, вр. чл. 44 ЗЗД, вр. чл. 576, вр. чл. 579, ал. 1 и 2 ГПК, е ПРОГЛАСЕНА НИЩОЖНОСТ на пълномощно рег. № *** и *** от 24.01.2019 г. на нотариус М.Д., рег.-№*** на Нотариалната камара, с район на действие РС-Л., с което Й.И. А.а е овластила Ж. Г. К. да се разпорежи като продаде или дари сама на себе си поземлен имот, находящ се в с. К., община Л., с площ от 950 кв. м., заедно с попадащите в него сгради, представляващ парцел 6, пл. №***, в кв. 2 по плана на селото, при условията на чл. 38 ЗЗД, при условия каквито договори и на цена каквато прецени, както и да завия, че продажната цена е получена от пълномощника в брой, преди изповядване на сделката, като подготви, подадени получи всички необходими книжа, молби, заявления, платежни документи, декларации, споразумения и други и подпише пред нотариус нотариалния акт, евентуално акт за поправка и декларира действителността на продажната цена, ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН предявеният от Й. И. А.А, ЕГН-***, заместена от наследник по закон Х.Д.Д. ,ЕГН-***** с адрес в Област-Л., Община-Т., с.***, ул.“****“№*** ПРОТИВ Ж. Г. К., ЕГН-***** с адрес в Община-Л., с.***, ул.“****“№7, ИСК с правно основание чл. 26, ал. 2, пр. 3-то, вр. чл. 44 ЗЗД, вр. чл. 576, вр. чл. 579, ал. 1 и 2 ГПК, за ПРОГЛАСЯВАНЕ НИЩОЖНОСТ на пълномощно рег. № *** и *** от 24.01.2019 г. на нотариус М.Д.,Рег.№*** на Нотариалната камара, с район на действие РС-Л., с което Й.И. А.а е овластила Ж. Г. К. да се разпорежи като продаде или дари сама на себе си поземлен имот, находящ се в с. К., община Л., с площ от 950 кв. м., заедно с попадащите в него сгради, представляващ парцел 6, пл. №***, в кв. 2 по плана на селото, при условията на чл. 38 ЗЗД, при условия каквито договори и на цена каквато прецени, както и да завия, че продажната цена е получена от пълномощника в брой, преди изповядване на сделката, като подготви, подадени получи всички необходими книжа, молби, заявления, платежни документи, декларации, споразумения и други и подпише пред нотариус нотариалния акт, евентуално акт за поправка и декларира действителността на продажната цена.**

2.ПОТВЪРЖДАВА РЕШЕНИЕ № */09.09.2020г. на Ловешки**

районен съд, IX-ти състав, постановено по гр.д.№742/2019г. по описа на същия съд, В ОСТАНАЛАТА обжалвана ЧАСТ, като ВАЛИДНО, ДОПУСТИМО и ПРАВИЛНО.

3. ОТМЕНЯ ОПРЕДЕЛЕНИЕ №260337/27.11.2020г на Ловешки районен съд, IX-ти състав, постановено по гр.д.№742/2019г., В ЧАСТТА, в която е оставена без уважение молба,подадена от Ж. Г.К. чрез адв. Т.С. Я.-С. за присъждане на разноски от 84.00лв. , представляващи разлика от 588.00лв. до 672.00лв.(част от адвокатско възнаграждение), ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Х.Д.Д. ,ЕГН-***** с адрес в Област-Л., Община-Т., с.***, ул.“****“№***, правоприменник на Й.И. А.а ДА ЗАПЛАТИ на Ж. Г. К., ЕГН-***** с адрес в Община-Л., с.***, ул.“****“№***, на основание чл.78,ал.3 от ГПК, РАЗНОСКИ за първа инстанция от ОЩЕ 84.00лв.(част от адвокатско възнаграждение) , или общо 672.00лв.(шестстотин седемдесет и два лв.)

4.ПОТВЪРЖДАВА ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 260337 / 27. 11. 2020г. на Ловешки районен съд, IX-ти състав, постановено по гр.д.№742/2019г. в ОСТАНАЛАТА обжалвана ЧАСТ, като валидно, допустимо и правилно.

5.ОСЪЖДА Х.Д.Д. ,ЕГН-***** с адрес в Област-Л., Община-Т., с.***, ул.“****“№***, правоприменник на Й.И. А.а ДА ЗАПЛАТИ на Ж. Г. К., ЕГН-***** с адрес в Община-Л., с.***, ул.“****“№***, на основание чл.78 от ГПК, РАЗНОСКИ за ВЪЗЗИВНА ИНСТАНЦИЯ в размер на 547.25лв.(петстотин четиридесет и седем лв. и 25ст), съразмерно уважената част от въззивната жалба.

6.ОСЪЖДА Ж. Г. К., ЕГН-***** с адрес в Община-Л., с.***, ул.“****“№***, ДА ЗАПЛАТИ на Х.Д.Д. ,ЕГН-***** с адрес в Област-Л., Община-Т., с.***, ул.“****“№***, правоприменник на Й.И. А.а, на основание чл.78 от ГПК, РАЗНОСКИ за ВЪЗЗИВНА ИНСТАНЦИЯ в размер на 1725.00лв.(хиляда седемстотин двадесет и пет лв.), съразмерно отхвърлената част от въззивната жалба.

7. ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като недопустимо съгласно чл.78,ал.10 от ГПК, искането на М.М. Д., представляван от адв. П.К. от АК-Л., за присъждане на разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в 1-месечев срок от връчване на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____